

antifa!

πόλεμος ενάντια στο φόβο

τεύχος 5, 3/07, 1,5 ευρώ

Και μου είπαν η σειρά σου να πας στο στρατό Και μου είπαν η σειρά σου να πας στο στρατό

Έκπληξη κι αυτή με την ιδέα περί στράτευσης στα 18 ε; Εκεί δηλαδή που ο καπιταλισμός είχε εκπολιτιστεί, εκεί που μας λέγανε ότι στο στρατό θα πηγαίνει πλέον όποιος θέλει και θα πληρώνεται κιόλας, εκεί που η στρατιωτική θητεία μειωνόταν από το 1974 μέχρι σήμερα, να σου η υποχρεωτική στράτευση στα 18, να σου και μια ιδέα περί αύξησης της στρατιωτικής θητείας των κληρωτών, να σου και κάτι μαλακίες για "εθελοντική στράτευση των γυναικών". Τι να παίζει τελικά άραγε;

Κατ' αρχήν θα πρέπει να βάλουμε το ζήτημα στις πραγματικές του διαστάσεις. Πρέπει να θυμήσουμε σε όποιον το ξέχασε πως τέτοιες προτάσεις υπάρχουν στα μυαλά των κρατικών υπαλλήλων από το 1996. Τότε, ένας ελληνοτουρκικός πόλεμος ακνοφαινόταν στον ορίζοντα, και το κράτος είχε τις ίδιες ακριβώς ιδεώρες. Τελικά βέβαια το θέμα δεν περπάτησε, και αντικαταστάθηκε από τη μαγική λύση του μισθοφόρου. Η ιδέα του Επαγγελματία Οπλίτη σερβιρίστηκε με μπόλικη διαφήμιση και ο στρατός παρέστησε τον εκσυγχρονισμένο για κάποια χρόνια.

Στοπ εδώ. Επειδή ο βίος μακρύς και η μνήμη βραχεία, θα πρέπει να θυμήσουμε ότι όταν μιλάμε για στρατό μιλάμε για την καρδιά του κράτους. Και ότι όταν μιλάμε για κράτος μιλάμε για την πολιτική έκφραση των αφεντικών. Αυτό είναι ο στρατός: Το βίαιο χέρι του κράτους, της πλέον φασιστικής οντότητας που υπάρχει και θα υπάρχει έως ότου ξεφορτωθούμε και τ' αφεντικά και τους φίλους τους. Ε, να νομίζει κανείς πως ο στρατός θα πάψει να υπάρχει κατά κάποιο τρόπο από μόνος του μέσω της "προόδου των ανθρωπίνων δικαιωμάτων", μέσω της "τεχνολογικής εξέλιξης" ή μέσω κάποιου θριάμβου του "(καπιταλιστικού) ορθολογισμού" και της "οικονομίας της αγοράς"... με το συμπάθιο, αλλά είναι σα να περιμένεις να σταματήσουν οι σεισμοί γιατί είναι μαλακία φάση!

Ναι λοιπόν, ο στρατός δε θα σταματήσει να υπάρχει, ούτε θα γίνει πιο λογικός, ούτε θα παραδοθεί στις χαρές της αμεσοδημοκρατίας, ούτε θα σταματήσει να σκοτώνει και θα το γυρίσει στην προστασία του περιβάλλοντος. **Ο στρατός αλέθει κορμιά και συνειδήσεις εδώ και αιώνες και θα συνεχίσει για όσο υπάρχουν αφεντικά, τελεία και παύλα.** Κι όποιος νομίζει αλλιώς, μπορεί να περιμένει να πάει φαντάρος για να δει και μοναχός του πόσα απίδια βάνει ο σάκος.

Δεν είναι και λίγες οι φορές που μέσα από τούτο το έντυπο έχουμε μιλήσει για τη σχέση μας με τις συλλογικές κινηματικές πρακτικές του δρόμου και τις λογικές από τις οποίες διέπονται. Άλλες φορές έχουμε σταθεί κριτικοί, άλλες φορές τις έχουμε εκθειάσει- δεν είναι και λίγες οι φορές που έχουμε επεξεργαστεί και κατόπιν έχουμε δημοσιοποιήσει τις δικές μας σκέψεις και λογικές πάνω σ' αυτές - σε γενικές γραμμές το ζήτημα μας απασχολεί. Μία παράμετρος που θα θίξουμε εδώ είναι η οργανωμένη σχέση των φύλων με τις συλλογικές κινηματικές πρακτικές του δρόμου - και βέβαια δεν τις ονομάζουμε έτσι τυχαία. Τις φορές που αναφερόμαστε σε αυτές, δεν έχουμε στο μυαλό μας μονάχα τις διαδηλώσεις, αλλά εξίσου τις προπαγανδιστικές κινήσεις (αφισκοκολλήσεις, μοιράσματα), την ακτιβιστική δράση (π.χ. σπρέυ) και τις ενέργειες συλλογικής αντιβίας. Προτού προχωρήσουμε θα παραθέσουμε συνοπτικά τις δύο αντιλήψεις που αξιολογούν η καθεμία με τον δικό της τρόπο τη σχέση των φύλων με τις πρακτικές που αναφέραμε και που προς το παρόν μοιάζουν να είναι οι κυρίαρχες.

Από το μαύρο στο ροζ

Η πρώτη αντίληψη είναι κλασική: διεκδικεί για τον εαυτό της την απόλυτη πρωτοτυπία την ίδια στιγμή που κυλιέται στο βούρκο των στερεοτύπων. Οι γυναίκες από τη φύση τους δεν μπορούν να είναι το ίδιο αποτελεσματικές με τους άντρες σε κάθε επιμέρους στοιχείο που συνθέτει τις συλλογικές κινηματικές πρακτικές του δρόμου. Οι γυναίκες, υπονοεί αυτό το κράμα άποψης και σεξισμού, είναι πολιτικά υποκείμενα β' κατηγορίας. Ο λόγος, αν τον απο-

γυνώσουμε από τις συνοδευτικές φλυαρίες, είναι ένας αλλά σημαντικός: μπορούν τα γυναικεία σώματα να αντέξουν στη μάχη με τους μπάτσους ή τους φασίστες; Είναι τα χέρια το ίδιο στιβαρά; Τα πόδια το ίδιο γρήγορα; Έχουν άντρες και γυναίκες τις ίδιες πιθανότητες νίκης μπροστά στον κίνδυνο; Ή μήπως τα περί του αντιθέτου επιχειρήματα είναι καταδικασμένα απλώς στη σφαίρα της θεωρίας;

Η δεύτερη αντίληψη μοιάζει να είναι γέννημα μια αδιέξοδης politically correct επιχειρηματολογίας. Μοιάζει επίσης να αντιστρέφει το "πρόβλημα" αντί να δίνει πειστικές εξηγήσεις. Η κεντρική της θέση φορώντας το κουστούμι του αντιρατσισμού καταλήγει να ισοπεδώνει: οι γυναίκες δε διαφέρουν σε τίποτα από τους άντρες, ό,τι μπορεί ο ένας το μπορεί και ο άλλος. Με λίγα λόγια, η λογική της αντίληψης αυτής είναι πλήρως εναρμονισμένη με το πλαίσιο της πρώτης. Είναι οι γυναίκες το ίδιο δυνατές με τους άντρες; ΟΧΙ απαντάνε οι μεν, ΝΑΙ αντiteίνουν οι δε.

Ιδεολογία (μια σίγουρη συνταγή για να αποτύχεις)

Να το πούμε εξ αρχής: προτού απαντήσουμε σε ένα ερώτημα πρέπει πρώτα να είμαστε σίγουροι για αυτό. Είναι το κατάλληλο; Ποιός το θέτει; Και γιατί να το απαντήσουμε; Εν προκειμένω λέμε: είναι τραγικό λάθος (και ειδικά όταν μιλάμε για πολιτικές διαδικασίες επικίνδυνο) να αποκόπτεται κανείς μια στιγμή της κοινωνικής κίνησης απομονώνοντάς τη από το πολιτικό και κοινωνικό της περιβάλλον και στη συνέχεια να τη σερβίρει αθώα αθώα στο πιάτο αξιώνοντας απάντηση. Μα έχουν οι γυναίκες την ίδια δύναμη με τους άντρες; Νάτη η παγίδα... Γιατί αν πράγματι το σημει-

το μοντέλο
ζωής σας δε
μας κάνει

Όσο τώρα για τις "νέες ιδέες" περί υποχρεωτικής στράτευσης στα 18 που δεν είναι καθόλου νέες, δεν θα πέσουμε στην παγίδα του πανικού. Ναι λοιπόν, δε γίνεται αυτό το πράγμα, γιατί ακόμη κι η κοινωνία των σακατεμένων ατομιστών όπου ζούμε έχει καλύτερα πράγματα να κάνει απ' το να φάει τα νιάτα της βαρώντας προσοχές. Έλα όμως που δεν είπε κανείς ότι το κράτος θέλει τη στράτευση όλων των αρσενικών στα 18! Απλά "το σκέφτεται", πράγμα που αποτελεί πάγια και γενική εφαρμογή κρατική τακτική: Μια τερατώδης και ανεφάρμοστη ιδέα πέφτει στο τραπέζι, μετριούνται οι αντιδράσεις, υπολογίζονται τα όρια του επικτού... Και μετά μπορούμε να προχωρήσουμε με ασφάλεια σε κάτι λιγότερο ανεφάρμοστο αλλά εξίσου τερατώδες!

Υπάρχει πάντως ένα συμπέρασμα να βγει από το νέο κρατικό ενδιαφέρον περί στρατού: Παρά τις φοβερές ιδέες περί νέου στρατού που λανσαρίστηκαν μετά το 2001, το κράτος έχει πρόβλημα με το στρατό του. Οι ιδέες περί ΕΠ.ΟΠ και εκσυγχρονισμού δεν περπάτησαν. Ο κληρωτός ακόμη χρειάζεται. Η στελέχωση του στρατού θα πρέπει να τον λάβει υπ' όψη. Γι αυτό άρχισαν οι τερατολογίες, για να μετρηθούν οι αντιδράσεις και βλέπουμε βρε αδερφέ, καιρό έχουμε...

Το λέμε εδώ και καιρό: Δυστυχώς η εποχή μας δεν είναι η εποχή της δημοκρατίας και της συναδέλφωσης. Είναι η εποχή του φασισμού και του πολέμου. Πρώτα θα πρέπει αυτό το γεγονός να γίνει συνείδηση, και κατόπιν θα πρέπει να δείξουμε ότι, ναι λοιπόν, υπάρχει πρόβλημα με το στρατό! Ότι δεν πάμε φαντάροι, κι ότι βοηθάμε και τους φίλους μας να μην πάνε! Οι τρόποι υπάρχουν, είναι παλιοί και δοκιμασμένοι. Αλλά επειδή η εποχή μας δεν είναι σαν τη δεκαετία του '80, επειδή κατά τη γνώμη μας ο στρατός ήδη χρησιμοποιείται και θα χρησιμοποιείται όλο και περισσότερο, και όχι για θερινή πυρόσβεση, χρειάζονται πολλά περισσότερα από τους παλιούς τρόπους. Χρειάζεται μια νέα αντιμilitarιστική συλλογικότητα, μια συλλογική καθολική φωνή ενάντια στο στρατό, τον πατριωτισμό και το έθνος. Με λίγα λόγια, αν το κράτος ρωτάει "θες να πηγαίνεις φαντάρος από τα 18", η απάντηση δεν μπορεί να είναι "Όχι". Πρέπει να είναι κάτι σαν "Δεν πάω φαντάρος ούτε στα 18 ούτε και ποτέ, σας έχω χεσμένους και δεν είμαι μόνος μου". Αυτά προς το παρόν. Φυσικά δεν πρέπει να μείνουμε στα λόγια. Οι πράξεις περιμένουν.

ο κλειδί είναι η μυική δύναμη, τότε τα πράγματα μοιάζουν απλά. Μοιάζουν· είναι όμως: Υπάρχει εδώ μια λαθροχειρία που χρειάζεται να επισημανθεί. Η λαθροχειρία στην περίπτωση μας παίρνει τη μορφή του διπόλου άντρες / γυναίκες επαναφέροντας με όρους φύλου το κλασικό στερεότυπο: αν κάποιοι είναι βίαιοι αυτοί είναι οι άντρες, αν κάποιες "δυσκολεύονται" αυτές (δε μπορεί παρά να) είναι οι γυναίκες... Υπάρχει πιο τετριμμένη αναλήθεια; Υπάρχει άραγε κάποια κοινωνική κατηγορία που δε μπορεί να ασκήσει βία; Όχι! Απλά είναι το ερώτημα που πάσχει. Γιατί αν πράγματι το επίδικο αντικείμενο είναι η βία κανείς δε θα την αναζητούσε στο δίπολο π.χ. ψηλοί / κοντοί ή ξανθοί / μελαχρινοί ή θεσσαλονικείς / αθηναίοι; Και δε θα το έκανε επειδή μια τέτοια σύγκριση είναι κενή περιεχομένου. Γιατί τι πράγματι συνεπάγεται στην πράξη αυτή η διαπίστωση; Μήπως σπανίζουν οι "κατά τεκμήριο δυνατότεροι" που λιποψύχησαν μπροστά σε πιο αδύναμους; Ή μήπως είναι λίγοι εκείνοι που αδιαφόρησαν για τη σωματική υπεροπλία του αντιπάλου; Τελικά πόση αξία έχει το συμπέρασμα γυναίκα ίσον πιο αδύναμη όταν προσπερνά ελαφρά τη καρδία χίλιες δυο αφανείς συνθήκες; Τελικά λέμε: οι κινηματικές πρακτικές και αντιλήψεις δεν λαμβάνουν χώρα σε ορένες. Ως εκ τούτου πρωταγωνιστές τους δεν είναι οι μονομάχοι, αλλά πολλοί και πολλές, διαφορετικοί και διαφορετικές μεταξύ τους πραγματικοί άνθρωποι. Σε ένα τέτοιο ρεαλιστικό, υπαρκτό, καθημερινό πεδίο συγκρούσεων δεν είναι τα φουσκωμένα μπράτσα που θα κάνουν τη διαφορά. Αντίθετα υπάρχουν διόλου λίγα αντιηρωικά χαρακτηριστικά που ανεξάρτητα απ' το φύλο του φορέα τους μπορούν να παίξουν το ρόλο του βαρόμετρου: σχέδιο, συντροφικότητα, αυτοπεποίθηση, αποφασιστικότητα, εξοπλισμός, οργάνωση.

Η ισότητα πέθανε, ζήτω η ισοτιμία!

Ίσως να ακούγεται λιγάκι θεωρητικό: όσες φορές τίθεται αντίστοιχο ζήτημα στο antifa έχουμε υπόψη μας αυτή τη λούμπα. Και έτσι προσπαθούμε να κινούμαστε έξω απ' τα ερωτήματα που διαχωρίζουν με όρους φύλου. Αλλά εδώ χρειάζεται λιγάκι προσοχή! Ξέρουμε πολύ καλά ότι ο πιο ασφαλής τρόπος για να φας τα μούτρα σου είναι να δίνεις πίστη σε θεωρίες που αδιαφορούν για την πραγματικότητα. Αυτό είναι ήττα. Με τη σειρά της η διαπίστωση αυτή δημιουργεί ένα επόμενο επίπεδο ρήξης: πρέπει να ανακαλύψουμε καινούριους και ικανότερους τρόπους, να φτιάξουμε νέες δομές που να εκμεταλλεύονται το maximum των δυνατοτήτων του καθενός και της καθημιάς μας. Στο τέλος τέλος ζητούμενο δεν είναι ποιος είναι πιο δυνατός, αλλά πως εξασφαλίζεται η δυνατότητα κάθε κοινωνικής ομάδας να ασκήσει το μερίδιό της βίας που της αναλογεί.

Θα κλείσουμε με μια ιστορία απ' το παρελθόν: στο κέντρο της αθήνας έγινε πριν δέκα περίπου χρόνια μια διαδήλωση που άσκησε συλλογικά και κατόπιν κοινής απόφασης ένα (μικρό αν αυτό έχει σημασία) ποσοστό κινηματικής αντιβίας. Η διαδήλωση αυτή κατέληξε σε προσαγωγές συντρόφων και συντροφισσών στην ασφάλεια. Εκεί ένας από τους ματατζήδες που έζωναν τη διαδήλωση αναγνώρισε μια κοπέλα και τη ρώτησε: "Με φοβάσαι"; Κι όταν αυτή του απάντησε: "Όχι, γιατί"; ο ματάς είπε: "Γιατί όταν εγώ σε είδα να βάζεις το κράνος σε φοβήθηκα..."

Μια γνωριμία

Για τους Έλληνες, η Αμερική είναι άγνωστος τόπος. Το πολύ πολύ που ξέρουμε είναι ο Μπους και το "φονιάδες των λαών Αμερικάνοι". Γι αυτό και νιώσαμε μεγάλη έκπληξη όταν πριν από κάτι μήνες βρεθήκαμε σε μια εκδήλωση με κάτι τυπικά από το Pittsburgh των ΗΠΑ. Ωραίοι τύποι ήταν αυτοί! Δυο λευκοί κι ένας μαύρος, όλοι με τζιβες, ομιλητικοί και κατατοπιστικοί, μας είπαν ότι όλοι τους είναι μέλη της Anti Racist Action του Pittsburgh.

- "Και τί ναι τούτο πάλι ρε παιδιά;", (ρωτάμε εμείς οι πονηροί του antifa Balkans που μας ξέρι ο κόσμος). Και να που μας λένε ότι αυτή η Anti Racist Action είναι οργάνωση με πυρήνες σε πολλές περιοχές των ΗΠΑ, και να που μας λένε ότι κατεβαίνουν σε διαδηλώσεις ενάντια στον πόλεμο του Ιράκ, και να που μας περιγράφουν ξύλο με τους μπάτσους και τους φασίστες, και να που περιγράφουν

συλλήψεις, και να που μας λένε ότι ο Μπους δεν είναι το πρόβλημα, αλλά ότι το κράτος των ΗΠΑ είναι που κάνει φασιστική στροφή...

Όλα κι όλα σύντροφοι! Άλλο να βρίζει τους Αμερικάνους ο πατέρας σου, κι άλλο οι ίδιοι οι αμερικάνοι αντιφασίστες! Λοιπόν, με λίγα λόγια, κι ενώ περιμένουμε γράμμα από τους νέους μας φίλους, είπαμε να κοιτάξουμε στο δίκτυο τί είναι αυτό το Anti Racist Action μπας και σας πούμε λίγα πράγματα...

Και όντως! Βρήκαμε μια σύντομη ιστορία της οργάνωσης, τη μεταφράσαμε και σας τη σερβίρουμε. Ταυτόχρονα όμως βρήκαμε κι ένα πολύ ενδιαφέρον θέμα: Την προέλευση της υποκοουλτούρας των skins, τη σχέση τους με τους mods και το punk και πάει λέγοντας. Υποσχόμαστε πως θα μορφωθούμε για το συγκεκριμένο θέμα και θα επανέλθουμε...

Τί είναι η Anti Racist Action;

Η Anti Racist Action είναι ένα διεθνές κίνημα ανθρώπων που τους διακρίνει μια κοινή απόφαση: Να μην αφήσουν το ρατσισμό, το σεξισμό την ομοφοβία και άλλες μορφές μισαλλοδοξίας να βλάψουν τις κοινότητές στις οποίες ζούμε. Δουλεύουμε πολύ και σκληρά με στόχο να "εκθέσουμε, να αντιπαρατεθούμε και να αντιπαρατεθούμε" σε κάθε μορφή μίσους που απειλεί την πολυμορφία και την ασφάλεια των τόπων στους οποίους ζούμε και των ανθρώπων με τους οποίους συνυπάρχουμε. Στόχος μας είναι το χτίσιμο μιας πολυποικίλης, απελευθερωμένης και κυρίως αντιρατσιστικής, αντισεξιστικής και αντιομοφοβικής νεανικής κουλτούρας.

Αυτή τη στιγμή υπάρχουν πάνω από 200 διαφορετικές ομάδες της Anti Racist Action σε ολόκληρη τη Βόρειο Αμερική, πράγμα που φυσικά σημαίνει πως είμαστε ένα πολύμορφο κίνημα. Κάθε ομάδα είναι αυτόνομη, πράγμα που σημαίνει πως τα μέλη της είναι ελεύθερα να αποφασίσουν ποια είναι τα ζητήματα της κοινότητάς τους με τα οποία πρέπει να ασχοληθούν. Πολλές φορές όμως, βρίσκουμε ευκαιρίες συνεργασίας σε διάφορα μέτωπα. Όλα τα μέλη και οι ομάδες της ARA συμφωνούν με τα "Σημεία Ενότητας", δηλαδή τη διατύπωση απόψεων και αρχών που υιοθετεί το δίκτυο της Anti Racist Action.

Σύντομη ιστορία της Anti Racist Action

Η Anti Racist Action (ARA) αρχικά προέκυψε όταν κάποιοι αντιρατσιστές skinhead από την Μινεάπολη αποφάσισαν να δημιουργήσουν μια οργάνωση που θα μπορούσε να πολεμήσει την παρουσία των ναζί τόσο στην πόλη τους, όσο και στην γειτονική της St.Paul. Εκείνοι οι πρώτοι skinheads λεγόταν baldies, κι ήταν ένα πολυεθνικό crew. Τα μέλη του crew (μαύρης, λευκής και ασιατικής καταγωγής, καθώς και ορισμένοι ιθαγενείς Αμερικανοί), πολεμούσαν μια ναζιστική skinhead ομάδα, τους λευκούς ιππότες, και είχαν καθιερώσει στην τοπική punk και skinhead σκηνή μια ορισμένη διαδικασία αντιμετώπισης ναζιστών: Εάν οι baldies συναντούσαν λευκούς ιππότες σε shows, σε δρόμους στην πόλη, ή οπουδήποτε, οι ναζί δέχονταν μια πρώτη προειδοποίηση. Εάν οι baldies τους ξανασυναντούσαν, τότε οι ναζί καλά θα κάνανε να περιμένουν πέσιμο, ή τέλος πάντων κάποιου είδους "δικαιβία" όπως συνήθιζαν να την αποκαλούν οι Baldies.

Οι ενέργειες των baldies για πολύ καιρό είχαν σκοπό να περιορίσουν την παρουσία και τις οργανωμένες προσπάθειες των ναζί σε αυτές τις δύο πόλεις. Αλλά κάποια στιγμή οι baldies αντιλήφθηκαν ότι ένα επιτυχημένο μέτωπο ενάντια στους ναζί σήμαινε ότι έπρεπε να σχηματιστεί μια ευρύτερη ομάδα που θα χωρούσε και άλλα παιδιά εκτός από τους skins. Η ARA ήταν αυτή η ομάδα. Ωστόσο, η προσπάθεια να γίνει η ARA μια ομάδα

πέρα από τους baldies συνάψενε μικρή επιτυχία, και η ARA παρέμεινε βασικά skinhead.

Παρόλ' αυτά όμως, τα όσα συνέβησαν στους baldies δεν ήταν φαινόμενο που περιορίστηκε αποκλειστικά στη Μινεάπολη. Σε όλη τη δύση, η δραστηριότητα των ναζί μεγάλωνε και διάφορες ο-

Κάποιοι από τους Baldies, το 1986. Προσέξτε τις αμερικάνικες σημαίες στο μπουφάν.

μάδες αντιρατσιστών skinhead οργανώνονταν με παρόμοιους τρόπους. Σύντομα, αυτά τα διαφορετικά crew των skinhead συναντήθηκαν μεταξύ τους και αποφάσισαν να δημιουργήσουν μια οργάνωση αντιρατσιστικών skinhead crews. Το ARA υιοθετήθηκε σαν όνομα και ένα μικρό δίκτυο από crews σχηματίστηκε: το Συνδικάτο.

Όπως η Μινεάπολη, το Σικάγο είχε πολυφυλετικά crews. Αυτοί οι ARA skins ήταν γενικά συμπαθούντες προς την αριστερά, ενώ στο Σικάγο δεν ήταν σπάνιο να βρεις skins φίλα προσκείμενους στις ιδέες της μαύρης απελευθέρωσης ή του μαύρου εθνικισμού. Και δεν ήταν μόνο ρατσιστικές και ιδέ-

ες των ναζί με τις οποίες ερχόντουσαν αντιμέτωποι. Το ARA crew του Chicago απαγόρευσε το να φοράει κανείς ραφτά με αμερικάνικες σημαίες. Τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή αυτό ήταν ένα αρκετά σημαντικό βήμα στους κύκλους των skinhead. Ήταν γενικά σπάνιο να βρεις ολόκληρα skinhead crews που να απορρίπτουν τα πατριωτικά "στολίδια". Παρόλ' αυτά, πολλοί skins της ARA έπαιρναν ιδέες από τα λόγια συγκροτημάτων όπως οι public enemy, και θεωρούσαν την Αμερική ρατσιστικό εφιάλτη και την αστερόεσσα το σύμβολο "μιας χώρας που τα 'χε όλα χεσμένα".

Ταυτόχρονα, στον Καναδά, αντιρατσιστές skinhead και άλλα μέλη των νεανικών υποκουλτούρων ενώνονταν για να πετάξουν τους ναζί έξω από τις σκηνές τους. Από το 1990 μέχρι το 1992 στο Edmonton, η Anti-Fascist League έτρεξε μια προπαγάνδα σε επίπεδο δρόμου ενάντια σε μια ρατσιστική συμμορία που ονομαζόταν η Τελική Λύση, οι οποίοι στρατολογήθηκαν και καθοδηγούνταν από τα Aryan Nations. Στο Winnipeg, το crew "United Against Racism" πάλεψε για να κρατήσει τα bar και τους δρόμους καθαρά από φασιστική βία. Και το 1992, η Anti-Racist Action του Toronto σχηματίστηκε για να αντιμετωπίσει την απειλή της νεοναζιστικής οργάνωσης "Heritage Front".

Η ARA του Toronto εμπνεύστηκε ιδιαίτερα από την ιστορία στη Μινεάπολη, όπου αναρχικοί και φεμινίστριες είχαν προσπαθήσει να διευρύνουν την προσπάθεια των προηγούμενων skinhead crews. Από την αρχή η ARA του Toronto περιείχε διάφορους ακτιβιστές με μεγάλη εμπειρία στις φεμινιστικές και αναρχικές ομάδες αλληλεγγύης.

Το 1994, το ARA του Toronto επιχείρησε την

Anti Racist Action

Skins και οργάνωση στις ΗΠΑ

Το παληκάρι τ' όμορφο μας γύρισε την πλάτη, φορούσε μπλούζα των SS, του κλείσαμε το μάτι

Να πως συμπεριφέρονται τα καθάρματα της ARA στους φιλήσυκους ναζιήδες που διαδηλώνουν δημοκρατικά τις ιδέες τους!

Και να που αμέσως βρέθηκε μια χρήση για τη μπλούζα που στην καράφλα κόλλησε σε να τανε βεντούζα!

πρώτη συνάντηση του δυτικού αντιφασιστικού δικτύου στο Columbus του Ohio. Η συνάντηση καλέστηκε από την ARA ομάδα του Columbus, για να συγχρονίσει και να συντονίσει τις συνεχείς διαμαρτυρίες ενάντια στις συγκεντρώσεις της Ku Klux Klan σε όλες τις δυτικές ΗΠΑ -συγκεντρώσεις που συχνά προστατεύονταν από λεγεώνες βαριά οπλισμένων αστυνομικών. Οι περισσότεροι από τους συμμετέχοντες σε εκείνη τη συνάντηση ήταν μαθητές, punks, παιδιά που πάλευαν στο σχολείο τους ενάντια στους κώδικες ενδυμασίας και διεκδικώντας το δικαίωμα να διανέμουν πολιτική λογοτεχνία. Διάφοροι βετεράνοι από τα παλιότερα ARA crews από το Chicago και την Minneapolis πήγαν εκεί για την συγκέντρωση μολοντί οι ομάδες τους ήταν σχεδόν ανενεργές.

Εκείνη δεν ήταν μια συγκέντρωση χρηματοδοτούμενη από την κυβέρνηση ή σπινσοραρισμένη από τις εταιρείες. Ο βασικός ομιλητής ήταν ένας επιζών από το "μακελάριο του Greensboro" το 1979. Τότε, μια ομάδα της KKK συνδεδεμένη με τα Aryan Nations και υποκινούμενη από την αστυνομία και το FBI, πυροβόλησε και σκότωσε 5 αντιδηλωτές στο Greensboro της Βόρειας Καρολίνα.

Όπως και οι υποκοιλούρες που αποτέλεσαν την κοινωνική βάση για αυτό το ξεχωριστό αντιρατσιστικό κίνημα, η συγκέντρωση περιλάμβανε κυρίως λευκούς, παρά το γεγονός ότι έγχρωμοι όλων των ηλικιών έπαιζαν σημαντικούς ρόλους. Οι γυναίκες και τα κορίτσια ήταν αισθητά λιγότερες αλλά η φωνή τους ακούστηκε. Η κυρίαρχη πολιτική τάση ήταν αναρχική, αλλά υπήρχε δέσμευση να μην υπάρξει σεχταρισμός, ενώ υπήρχαν και κάποιες μικρές ομάδες τροτσκιστών. Μερικοί από τους παλαιότερους βασικούς διοργανωτές είχαν μεγάλη ιστορία συμμετοχής σε αγώνες που χρονολογούνταν από τη δεκαετία του '60 και τους "Students for a Democratic Society".

Το δίκτυο ARA μεγάλωνε σαν τρελό για κάποια

χρόνια. Οι ετήσιες συγκεντρώσεις του συγκέντρωναν εκατοντάδες ανθρώπων, καινούργιες ομάδες σχηματιζόνταν σε όλο τον Καναδά και τις ΗΠΑ. Το 2003, αυτό το ξέσπασμα τελείωσε. Το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης έγινε το επόμενο "καινούριο πράγμα" και πολλά παιδιά που ήθελαν να εμπλακούν με ακτιβισμούς στράφηκαν περισσότερο στο Seattle, τη Washington και το Quebec -τους φαινόταν προτιμότερο από την ενασχόληση με τους πλιθιούς καράφλες. Σήμερα που η επιθετικότητα των ΗΠΑ αποτελεί το έναυσμα για το μεγαλύτερο αντιπολεμικό κίνημα στην παγκόσμια ιστορία, οι αντιρατσιστές και οι αντιφασίστες ακτιβιστές πρέπει να ξανακοιτάξουμε τους εαυτούς μας -πως σχετιζόμαστε με ό,τι συμβαίνει σήμερα;

Παρόλ' αυτά, η ARA συνέχισε με το πρόγραμμά της και πλέον η ανάπτυξή μας ακολουθεί αργότερους και σταθερότερους ρυθμούς. Υπάρχουν πολλοί αφοσιωμένοι και έμπειροι ARA οργανωτές σε όλη τη Βόρεια Αμερική και διάφορα ισχυρά παραρτήματα της οργάνωσης, το καθένα με τη δικιά του μεγάλη ιστορία. Η ARA ακόμη χτυπάει τις συγκεντρώσεις της KKK και της White Power σε όλη την Βόρεια Αμερική. Υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα των γυναικών στην έκτρωση, διαδηλώνουμε ενάντια στη βιαιότητα της αστυνομίας, γράφουμε σε φυλακισμένους και υπερασπίζουμε τα δικαιώματα των μεταναστών. Έχουμε βρεθεί σε κάθε λογής αντικαπιταλιστικές διαδηλώσεις, και συμμετέχουμε στο αντιπολεμικό κίνημα. Σε πολλές περιοχές της χώρας η ARA έχει γίνει τμήμα της νεανικής υποκοιλούρας, τόσο δεδομένο όσο το punk και το hip-hop. Και μαθαίνουμε περισσότερα για το πώς ταιριάζουμε σε ένα κόσμο κοινωνικών κινήματων και αγώνων όσο η ARA θεμελιώνεται και στην νότια και κεντρική Αμερική.

Για 14 χρόνια η ARA διέδωσε και στήριξε τις ιδέες της άμεσης δράσης στον αγώνα ενάντια στον ρατσισμό. Υπήρξε επίσης χώρος διαλόγου και δράσης για

το πώς συνδέονται διάφορες μορφές καταπίεσης. Όσο ΔΡΟΥΜΕ αποκτάμε ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ, και αυτή η συνείδηση μετατρέπεται σε δράση. Και όλα αυτά έξω από τον έλεγχο της κυβέρνησης, των πολυεθνικών, των θρησκευτικών θεσμών ή άλλων εξουσιών.

Σημεία ενότητας της ARA

Το δίκτυο αντιρατσιστικής δράσης αποτελείται από ανθρώπους από πολλά διαφορετικά background, με πολλές διαφορετικές απόψεις. Με περισσότερα από 150 ARA ομάδες, δεν αποτελεί έκπληξη που ούτε δύο δεν μοιάζουν μεταξύ τους. Αυτά στα οποία όλοι συμφωνούμε ωστόσο είναι τα εξής:

- 1) Πάμε όπου πάνε: Όταν οι φασίστες οργανώνονται ή δρουν δημόσια, είμαστε εκεί. Ούτε τους αγνοούμε, ούτε μένουμε μακριά τους! Ποτέ μην αφήνετε τους ναζι να κυριαρχήσουν στους δρόμους!
- 2) Δεν βασίζομαστε στους μπάτσους ή στα δικαστήρια για να κάνουν τη δουλειά για εμάς: Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πηγαίνουμε ποτέ στα δικαστήρια. Αλλά πρέπει να στηριχτούμε στους εαυτούς μας για να προστατευτούμε και να σταματήσουμε τους φασίστες.
- 3) Μην σεχταριστική αντιμετώπιση άλλων αντιφασιστών: Στην ARA, έχουμε πολλές διαφορετικές ομάδες και άτομα. Δεν συμφωνούμε σε όλα και έχουμε το δικαίωμα να διαφωνούμε ανοιχτά. Αλλά σε αυτό το κίνημα μια επίθεση σε έναν είναι επίθεση σε όλους μας. Υποστηρίζουμε ο ένας τον άλλο.
- 4) Υποστηρίζουμε το δικαίωμα στην έκτρωση και την αναπαραγωγική ελευθερία. Η ARA σκοπεύει να κάνει την σκληρή δουλειά απαραίτητη για να χτίσει ένα ευρύ δυνατό κίνημα ενάντια στον ρατσισμό, τον σεξισμό, τον αντισημιτισμό, την ομοφοβία, τις διακρίσεις ενάντια στους ανάπηρους, τους ηλικιωμένους, τους νεότερους και τους πιο καταπιεσμένους ανθρώπους. Θέλουμε μια αταξική κοινωνία. ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

από το εξωτικό Ρέθυμνο

Καλή χρονιά σύντεκνοι!

Το μαγευτικό Ρέθυμνο διαθέτει ορισμένα ειδικά γνωρίσματα: Είναι πόλη της νότιας Ελλάδας, αρκετά νότια για να διαθέτει φοινίκες. Έχει πολλούς φοιτητές. Έχει πολλούς μετανάστες, κυρίως Αλβανούς. Ζει και αναπνέει από την παρασικονομία. Και έχει τη ζηλευτή τύχη να είναι μια από τις ελάχιστες επαρχιακές πόλεις που διαθέτει τους δικούς της νεοναζί, και λέμε για τους κανονικούς με τους αγκυλωτούς και το Χίτλερ.

Αυτή η αρμονική κοινωνική κατάσταση καμιά φορά φτάνει και μέχρι τη περήφανα αυτιά των Αθηναίων. Για παράδειγμα, αν δεν το θυμάστε, την πρωτοχρονιά του 2006, ρεθυμνιώτες δολοφόνησαν έναν 17χρονο Αλβανό με 17 μαχαίριες. Η δολοφονία έγινε αρκετές ώρες μετά από μια συμπλοκή στην οποία το θύμα δε συμμετείχε. Μετά τη δολοφονία συνελήφθησαν επτά άτομα από τα οποία τα πέντε αφέθηκαν ελεύθερα με περιοριστικούς όρους. Την ίδια μέρα πραγματοποιήθηκε διαδήλωση στο κέντρο του Ρεθύμνου από Αλβανούς μετανάστες που δέχτηκε λεκτικές και φυσικές επιθέσεις από Ρεθυμνιώτες... Και πάει λέγοντας.

Στη μεγάλη μας πρωτεύουσα όλα αυτά έχουν ξεχαστεί. Οι αριστερές ιδεολογίες της μη ρατσιστικής κοινωνίας μπορούν να καλύψουν τα πάντα, και σίγουρα είναι πολύ βολικότερο να νομίζει κανείς πως στην ομορφή χώρα μας όλα είναι υπό έλεγχο. Αλλά δεν είναι η χώρα της αγάπης η δική μας αντράφοι, είναι η χώρα της λήθης, η χώρα της βλακείας και των καλών λογαριασμών! Γι' αυτό κι εμείς λέμε να θυμηθούμε. Να ξαναθυμηθούμε τα φιλά των επιμεριδίων που ξεχάσαμε. Και μαζί με αυτή τη θύση, να καταλάβουμε πως η λεγόμενη "αγνή ελληνική επαρχία" δεν είναι προβατάκια που βοσκουνε στον καθαρό αέρα, είναι καζάνι που βράζει, είναι ρατσιστική κόλαση, είναι...

Πέστε ό,τι θέλετε, αλλά αν κάπου υπάρχει πρόβλημα ρατσισμού, δεν θα μας το πει η τηλεόραση!

ΟΥΤΕ ΜΙΣΟΣ ΦΑΣΙΣΤΑΣ ΣΤΟ ΡΕΘΥΜΝΟ!

συνέντευξη με πρώην κάτοικο της εξωτικής πόλης

antifa!: Λοιπόν, πόσο καιρό έμενες στο Ρέθυμνο;

Μαρία: Πρέπει να έμεινα τρία χρόνια νομίζω, για λόγους σπουδών. Πρόλαβα πάντως αρκετά σημαντικά γεγονότα, όπως το μαχαίρωμα του Αλβανού πιστολάει την πρωτοχρονιά του 2006...

antifa!: Περιμένε. Να το πάρουμε με τη σειρά. Λοιπόν, μόλις έφτασες στο Ρέθυμνο, τι σου έκανε μεγαλύτερη εντύπωση;

Μαρία: Αυτό που μου κτύπησε κατευθείαν ήταν η συμπεριφορά των Ρεθυμνιωτών προς τις γυναίκες. Πρέπει να ξέρεις πως αν είσαι γυναίκα στο Ρέθυμνο, καλά θα κάνεις να μην κυκλοφορείς μόνη σου. Αν επιλέξεις να το κάνεις, θα πρέπει να είσαι έτοιμη να ανθεχθείς τα μυρία όσα...

antifa!: Δηλαδή;

Μαρία: Για παράδειγμα, μια φορά με είχε επισκεφθεί μια φίλη μου και βγάλαμε για βράδυ. Είχαμε κάποιον κόσμο στην παρέα και φυσικά κανένας νταής. Κάποια στιγμή λοιπόν η φίλη μου αποφάσισε να φανεί μόνη της. Την πιάνω και της λέω ότι "κοίταξε να δεις, άρα σου πούνε τίποτα στο δρόμο, και δεν θα απαντήσεις, το κεφάλι κάτω και περπάτα γρήγορα να φτάσεις σπίτι". Ένεαξε! Ένεαξε! Φεύγει λοιπόν η φίλη μου και πάει προς το σπίτι μου με τα κλειδιά μου στην τσέπη. Στο δρόμο σταματάει ένα αυτοκίνητο δίπλα της και την αρχίζουν στα "πω πω παιδάκι μου τι μουνόρα είσαι" και τέτοια. Αυτή ξεκινάει τι της είχα πει και απαντάει, τους λέει κάτι σε στυλ "καλά φίλε η αγάμπος είσαι η κακογαμμένος". Αμέσως το όχημα σταματάει, ανοίγουν οι πόρτες, βγαίνουν οι τύποι με τα μαύρα πουκάμισα κι αρχίζουν να την κυνηγάνε. Έφτασε σπίτι τρεχοντας, κι ήταν κι ανήφορα.

antifa!: Α. Οι τύποι με τα μαύρα πουκάμισα τι είναι;

Μαρία: Οι τύποι με τα μαύρα πουκάμισα είναι οι νταήδες της τοπικής κοινωνίας. Είναι αυτή η φιγούρα του κρπτικού που περιλαμβάνει ένα μέρος αντρίλα και "λεβεντιά", ένα μέρος οικογένεια, ένα μέρος σεξισμό κι ένα μέρος παρεξήγηση και "α κοπάς ρε". Πάει ο άλλος να πάρει ένα ποτό και φαίνεται το γκάνι μέσα από το σακάκι.... Να σου πω και μια ιστορία που δεν ήρουν μπροστά: Μια ωραία μέρα σταματάει ένα αγροτικό μπροστά από τον τοπικό ΟΤΕ, κατεβαίνει ένας νταής και γαζώνει το κτίριο του ΟΤΕ με Καλάσνικωφ. Γιατί δεν πληρώνε το τηλέφωνο και του το κοψανε. Τώρα και ψέματα να είναι αυτή η ιστορία, καταλαβαίνεις για τι μέρος μιλάμε...

antifa!: Έλεγε για τις γυναίκες πάντως...

Μαρία: Ναι, τι άλλο να πω; Η κατάσταση στο Ρέθυμνο είναι πραγματικά επικίνδυνη για τις γυναίκες, ειδικά για τις φοιτήτριες που δεν ξέρουν τα ήθη και τα έθιμα. Ίδρω πως υπάρχουν βίαιες φοιτητριές που αποσιωπήθηκαν, δύο ή τρεις για το διάστημα που ήμουν εγώ εκεί. Για βίαιους τουριστών, σε δεν το συζητάμε, αβάνοι κάθε καλοκαίρι. Αλλά και για τις νταήδες έχω ακούσει πως πολλές γυναίκες από την περιοχή του Μυλοποταρίου επισκέπτονται ψυχιάτρες...

antifa!: Δεν μας ρίχνεις έναν προσαυτισμό για την περιοχή Μυλοποταρίου;

Μαρία: Α, εκεί είναι η γη της επαγγελίας! Είναι μια περιοχή με χωρία δυόμισι χιλιόμετρα έξω από το Ρέθυμνο όπου γίνεται της κακομοιρίας. Τίγκα κυλομπάρ και εμπόριο χαρτί, στα κυλομπάρ μιλάμε για καταναγκαστική πορνεία, όχι αστεία. Έχω ακούσει πως εκεί μια βροδιά με γυναίκα αποτιμάται 5 ευρώ. Όσο για τις χασισοφυτείες, τι να λέμε; Είχα μια γνωστή δασκόλα και βάζει στα παιδάκια έκθεση με θέμα "Η σημασία του νερού στη ζωή". Και λαμβάνει μια έκθεση που έλεγε ότι το νερό είναι το πιο σημαντικό πράγμα γιατί μ' αυτό "τρώμε, μαγειρεύουμε, πλενόμαστε και ποτίζουμε τα χασισα μας"! Καλά, δεν είναι τόσο αστεία τα πράγματα, μιλάμε για μεγάλες επιχειρήσεις που σπάνουν να έχουν στη διάθεσή τους μέχρι και ιδιωτικά ελικόπτερα...

antifa!: Τι λες τώρα!;

Μαρία: Όπως σου τα λέω! Η καταναγκαστική πορνεία και το εμπόριο ναρκωτικών είναι η κινητήρια δύναμη της τοπικής οικονομίας. Κοίτα, γι' αυτό πιστεύω και την ιστορία με τις νταήδες που επισκέπτονται ψυχολόγους. Πρόσεξε: Έχεις μια τοπική κοινωνία που από παλιά βασίζεται στην παραγωγή και εμπόριο ναρκωτικών και το σεξισμό για την οικονομική και κοινωνική της συνοχή. Κάποια στιγμή έρχονται οι ξένοι. Αυτοί δουλεύουν στη συγκομιδή και μετά παραδίδονται στους μπάτσους για λαθραία είσοδο στη χώρα κατά τα γνωστά, οπότε το οικονομικό πάει μια χαρα. Στο σεξουαλικό τώρα, στη συνοχή της οικογένειας, οι άντρες βγάζουν τρελλά λεφτά από τη τζάμπα δουλειά των ξένων, αποκτούν κι άλλο ελεύθερο χρόνο και εθίζονται στο τζάμπα κρέας από την Ανατολική Ευρώπη. Οπότε για τις νταήδες μένει μόνο το καθαρό κούτελο του αντρός τους, το νοικοκυριό και τα παιδιά για να 'χουνε να πορεύονται. Ε, τρελαίνεσαι μετά ή δεν τρελαίνεσαι; Πες μου!

antifa!: Καλά, οι μπάτσοι τι κάνουνε για όλ' αυτά;

antifa local

Μαρία: Λοιπόν, να σου πω μια σχετική ιστορία: Κάποτε ένας ντόπιος, όχι παλιότελες φορές, έπειδή είναι και ηθικό στοιχείο, τη βλέπει ότι θα χτυπήσει την παραοικονομία του Ρεθύμνου. Βρίσκει λοιπόν κάτι αριστερούς και καταδίδει κάτι τύπους με κωλομπαρα για καταναγκαστική πορνεία. Κανονικά και με το νόμο, πήγε στους μπάτσους με το ονοματάκι του και έδωσε ονόματα. Λοιπόν σε λίγες μέρες τον βούτανε, τον πάνε σε ένα γραφείο τελετών και τον καρφώνουν μέσα σε ένα φέρετρο, και όσο αυτός είναι στο φέρετρο ρίχνουν κι ένα μπερντάκι ξύλο στην κοπέλα του που ήταν οκτώ μηνών έγκυος. Ο τύπος αναγκάστηκε να φύγει από το Ρέθυμνο, και σου ξαναλέω ότι δεν ήταν και κανας παλιότελες φορές.

antifa! Εεε, επειδή είμαστε αντιφασιστικό έντυπο, πρέπει να σε ρωτήσω και για τους φασίστες...

Μαρία: Καλά τόσο ώρα τι σου λέω; Όλοι φασίστες είναι! Ρε παιδί μου, πρέπει να καταλάβεις ότι εδώ μιλάμε για μια κοινωνία που βγαίνει τον επούσιο με οικονομικές δομές της παρανομίας και διατηρεί τη συνοχή της με το σεξισμό, τη λεβεντία και το σόι. Σε αυτά τα πλαίσια, πως να το πω... Αν σε αλη την Ελλάδα οι ξένοι εργάτες είναι σκλάβοι, στο Ρέθυμνο είναι σκλάβοι στο παράνομο κεφάλαιο! Αν στο Ρέθυμνο οι νόμοι που ισχύουν κανονικά παραβλέπονται, φαντάσου τι γίνεται στην περίπτωση των ξένων! Τέλος πάντων, να σου πω τα κλασικά: Τα σχολεία είναι διαχωρισμένα. Όλα τα μεταναστευτικά της πόλης πάνε σχολείο στο Α' δημοτικό, ή αλλιώς "τζαμί" ή αλλιώς "το Τούρκικο". Τα ελληνόκια πάνε αλλού και η κατάσταση έχει δημιουργήσει προβληματισμούς ακόμη και στο υπουργείο παιδείας. Για τις δολοφονίες τα ξέρεις: Πέρσι ένας πιτσιρικάς Αλβανός έφαγε δεκαεφτά μαχαίριες και πήγε ακλαφτός, κι εκεί που αλοι μιλούσαν για "ατυχές συμβάν", να σου πω τώρα λάχανα κι έναν Ουκρανό. Πρόσεξε να δεις. Δεν είναι τυχαία συμβάντα αυτά. Όντως, μέσα στη νύκτα και το μεθύσι, κάποιοι παρεκτρέπονται. Αλλά η εκτροπή είναι η εκτροπή μιας συμπεριφοράς που είναι ήδη φασιστική! Πως να στα πω; Οι άνθρωποι μεθάνε και ξεχνάνε ότι δεν μπορείς να σκοτώνεις όποιον θες, αλλά το ξεχνάνε γιατί κατά τα άλλα μπορούν να του κάνουν ό,τι θέλουν!

antifa! Ναι, αλλά εκεί και φασίστες, δεν έχει;

Μαρία: Καλά, εδώ σου λέω για κόλαση κι εσύ εκεί, με τους φασίστες! Ρε παιδάκι μου, ο πιτσιρικάς που φάγανε δεν είχε κάνει τίποτα απολύτως, και στην κηδεία του κατεβήκανε οι μετανάστες της πόλης, λίγο πενήνιες και λίγο για διαμαρτυρία. Ε, ακόμη κι εκεί, είχαν μαζευτεί διάφοροι και βρίζανε την κηδεία! Κι όχι μόνο αυτό, πετάζανε και κάτι ψιλοπέτρες. Δηλαδή τι άλλο θέλεις;

antifa! Ε, κάνε αγκυλωτό...

Μαρία: Ε δε μας χέξεις και με τους αγκυλωτούς! Φυσικά και έχει! Σιγά μη δεν είχε με τέτοια κόλαση που γίνεται! Αλλά μπρος στους κανονικούς ρεθυμνιώτες, οι ναζήδες είναι γραφικοί. Θα τους στέλνουνε οι άλλοι να φέρουνε κανα καφέ... Ξέρω γώ: Ψάχτους στο internet. Οργάνωση Εθνικιστών Ρεθύμνου τους λένε, ΟΕΡ. Όποτε βγαίναμε για σπρέι τους το κάναμε ΕΡΤ.

antifa! Αυτό θα κάνω, γιατί με σένα δε βγάζω όλη...

Μαρία: Αυτό να κάνεις! Κολλημένε!

τελικά και φασίστες έχει

Η Οργάνωση Εθνικιστών Ρεθύμνου είναι κανονικό παρακλάδι της Χρυσής Αυγής με site στο internet. Όπως μαθαίνουμε εκεί, οι εν λόγω ναζιστές διαπνέονται από το πνεύμα της δικτατορίας του Μεταξά, έχουν μεγαλώσει αρκετά ώστε να μην τα έχουν και τελείως καλά με τη μητρική οργάνωση και τους αρέσει ο Ολυμπιακός και η διοργάνωση πορειών για την επέτειο των Ιμίων στο Ρέθυμνο. Η φωτό είναι από μια τέτοια σεμνή εκδήλωση, και βοηθάει να αντιληφθούμε τι βλέπουν κατά καιρούς τα ματάκια των άκακων κι αγνών ρεθυμνιωτών.

Ακόμη και ριπές μας ρίξανε στην αφίσσοκόλληση

Συνέντευξη με τη Λιλιάνα Σαλιάι, μέλος του Αλβανικού φόρουμ του Ρεθύμνου

Η συνέντευξη δημοσιεύθηκε στις 19 Μάρτη του 2006 από τον "Ιά" της Ελευθεροτυπίας, και είναι ενδεικτική του κλίματος που ακολούθησε τη δολοφονία, αλλά και του γενικότερου κλίματος που επικρατεί στην πόλη. Φυσικά η γνώμη της Λιλιάνας καθορίζεται από την ειδική πολιτική της τοποθέτηση (στην αριστερά), αλλά αυτό συμβαίνει με όλους. Ετσι κι εμείς δημοσιεύουμε αποσπάσματα, επιλεγμένα με τρόπο που καθορίζεται από τη δική μας ειδική πολιτική τοποθέτηση.

1/1/2006

"Ενημέρωσα [τους μπάτσους] ότι στις 5 το απόγευμα [της πρωτοχρονιάς] θα γινόταν διαδήλωση...

Ήταν φοβερή αυτή η διαδήλωση-διαμαρτυρία των Αλβανών. Εβλεπες παιδάκια τρομαγμένα, να τρέχουν δάκρυα στα μάτια τους. Ένας φανός με "λάθος" θύμα και με μόνη αφορμή μια μπλουζά με την αλβανική σημαία επάνω...

Κάνανε αυτήν την πορεία αποφοτισμένοι να μην απαντήσουμε σε καμία πρόκληση. Να μην χάσουμε το δικό μας, να φανεί η αλήθεια. Ήταν τόσο σοκαρισμένοι όλοι, σαν να τους είχες κόψει το κεφάλι. Καμία σύγκρουση δεν έγινε. Μόνο όταν γυρίσαμε προς το σπίτι του Εντισόν [του δολοφονημένου πιτσιρικά] είδαμε στα μπαλκόνια κάποιες γυναίκες, κάποιες μονάδες να μας κοροϊδεύουν και να γελάνε. Τι ντροπή για μια μάνα να γελάει με το θάνατο ενός παιδιού! Όταν πήγαμε προς το λιμάνι, μας πετάξανε ένα μπουκαλί γυάλινο στα πόδια και φωνάζανε στους αστυνομικούς ότι ήταν ντροπή που μας αφήναν να διαδηλώνουμε. Ένας αστυνομικός τούς φώναξε πολύ θυμωμένος "μαλάκες, έπρεπε να σας αφήσω στα χέρια των Αλβανών τώρα..."

Η πορεία [παγκρήτεια, που διοργανώθηκε αργότερα στις 11 Ιανουαρίου] ήταν πολύ μεγάλη και ήρεμη. Είχαν έρθει όλες οι φοιτητικές παρατάξεις και αυτό ήταν πολύ σημαντικό. Την παραμονή που κολλάγαμε αφίσες μάς ρίξανε μέχρι και ριπές στο δρόμο για εκφοβισμό, αλλά τα καταφέραμε..."

4/9/2004

"Είχαν γράψει οι εφημερίδες ότι ομάδα Αλβανών προσπάθησε να κατεβήσει στον Αγνώστο Στρατιώτη την ελληνική σημαία. Τα παιδιά του Φόρουμ το έψαξαν, βρήκαν μάρτυρες, ήταν όλα ψέματα. Το βράδυ εκείνο οι Αλβανοί έφαγαν πολύ ξύλο στο Ρέθυμνο..."

[Η Λιλιάνα Σαλιάι μίλησε στο ραδιόφωνο για να εξηγήσει ότι δεν υπήρξε καμία ενέργεια με τη σημαία. Ένας Χρυσανγίτης στον αέρα καρφώθηκε]:

-Αυτή λέει ψέματα! Στον Αγνώστο ήμασταν 150 Χρυσανγίτες και είδαμε τους δύο Αλβανούς.

"Είδανε, δηλαδή, 150 μέλη της ΟΕΡ [οργάνωση εθνικιστών Ρεθύμνου] δύο Αλβανούς να προσπαθούν να κατεβάσουν την ελληνική σημαία και δεν τους έκαναν φέτες; Με αυτό όλοι κατάλαβαν ότι ήταν ένα κατασκευασμένο ψέμα. "Και συνέχισε ο Χρυσανγίτης, λέγοντας ότι είναι οι Αλβανοί άτιμη φάρα και πρέπει όλοι να τους κάψουμε! Αυτά τα έλεγε στον αέρα και ο δημοσιογράφος του είπε να σταματήσει. Τότε κάψανε και το στέκι μεταναστών.

"Βέβαια, τα τραγικά είναι ότι δεν είχαμε πάρει χαμπάρι κι εμείς πόσο έντονο ήταν το πρόβλημα. Έπρεπε να γίνει αυτό το φρικτό έγκλημα για να ξεσκεπαστεί όλη η κατάσταση. Πριν από δυο χρόνια είχαν σκοτώσει πάλι έναν Αλβανό σε ένα χωριό για το τίποτα. Επειδή κοιτάζε χωρίς λόγια έντονα έναν νταή, ποτέ δεν δικάστηκε κανείς..."

Και αντιφασίστες έχει

Φυσικά, όπου έχει φασίστες, υπάρχουν και τύποι που δεν τους γουστάρουν. Κοιτάξε τι φωτό μας έφερε ένας σύντροφος που έτυχε να περάσει από το Ρέθυμνο! Σύντροφοι, αν τύχει και διαβάσετε ετούτο εδώ το κείμενο, γράψτε μας!

Αντιφασιστική διαδήλωση στα Γιάννενα

Οι φασίστες των Ιωαννίνων είναι ένα μεγάλο κεφάλαιο. Καθώς τα Γιάννενα βρίσκονται κοντά στα σύνορα με την Αλβανία, οι ντόπιοι φασίστες έχουν κοντρά κονέ με μηχανισμούς του κράτους και κατά καιρούς έχουν αναλάβει μεγάλες και βρώμικες δουλειές για την ελληνική εξωτερική πολιτική (σε όλα αυτά υποσχόμαστε να αναφερθούμε κάποια στιγμή αναλυτικά). Κατά τα άλλα παραμένουν το ίδιο γραφικοί όπως σε όλη την Ελλάδα: πλήθια συνθήματα με ακόμη πιο πλήθιες υπογραφές και σπανίως κανά πέσιμο (όποτε φυσικά τους παίρνει).

Κάπου μέσα στο φλεβάρη, σύντροφοι από τα Γιάννενα ανακάλυψαν σε ανεπίσημο site της χρυσής αυγής κάλεσμα για συγκέντρωση - διαδήλωση από τους Χρυσάυγες των Ιωαννίνων στις 17 φλεβάρη. Το ζήτημα φυσικά σχετιζόταν με τις αλβανικές εκλογές που έτρεχαν εκείνη την περίοδο και με τους μειονοτικούς της Β. Ηπείρου. Η υπόθεση μύριζε κράτος, αλλά παρόλα αυτά κανείς δεν ήταν οίγουρος αν οι φασίστες θα τολμούσαν να κατέβουν στο δρόμο. Είπαμε, και παρακρατικοί είναι, και πλήθιοι είναι... Αλλά δύσκολα θα είχαν κάποια τύχη αν έπεφταν στα χέρια όλων όσων έχουν λόγους να τους μισούν (και που όπως αποδείχτηκε είναι πολλοί...)

Καλέστηκε για κάθε περίπτωση για τις 17 φλεβάρη, αντιφασιστική διαδήλωση από την "συνέλευση αναρχικών - αντιεξουσιαστών Ιωαννίνων", από τις "αυτόνομες παρεμβάσεις" και από το "antifa Ιωαννίνων". Στο κάλεσμα ανταποκρίθηκαν πάνω από τετρακόσια άτομα και σχηματίστηκαν τρία μπλοκ, το καθένα με τα δικά του χαρακτηριστικά. Στο πίσω μέρος της διαδήλωσης υπήρχε το μπλοκ από τις κατειλημμένες σχολές του πανεπιστημίου. Η διαδήλωση ξεκίνησε από τη νομαρχία με κατεύθυνση τον τόπο συγκέντρωσης των φασιστών. Αλλά το ελληνικό κράτος είχε πάρει στα σοβαρά την υπόθεση. Προκειμένου να προστατεύσουν τη διαδήλωση των εκλεκτών τους χρυσάυγων, οι μπάσοι έκλεισαν το δρόμο της αντιφασιστικής διαδήλωσης. Ακολούθησε το αναμενόμενο. Η διαδήλωση κινήθηκε επάνω στους μπάσους και συγκρούστηκε μαζί τους. Το κέντρο των Ιωαννίνων γέμιζε από ασφυξιογόνα του χειρότερου είδους. Τελικά η διαδήλωση ανασυντάχθηκε στην νομαρχία.

Τα συμπεράσματα είναι προφανή. Το κράτος και τρέφει αλλά και χρειάζεται τους φασίστες για τις πλέον βρώμικες δουλειές του. Για αυτό είναι διατεθειμένο να τους προστατεύσει πάση θυσία. Οι φασίστες από την άλλη δεν έχουν πια άλλο τρόπο να κατέβουν στο δρόμο, παρά μόνο υπό την προστασία των μπάσων. Αλλά ούτε και έτσι φαίνεται να έχουν μέλλον, ειδικά αν σκεφτεί κανείς ότι σε μια επαρχιακή πόλη μαζεύονται πάνω από τετρακόσιοι αντιφασίστες που δε διστάζουν να συγκρουστούν και με τους μπάσους.

ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΒΗΣΟΥΜΕ
ΑΠ' ΤΟ ΧΑΡΤΗ

αντιφασιστική
διαδήλωση

πάνω: η αφίσα του antifa [i] που καλούσε στη διαδήλωση της 17ης Φλεβάρη
κάτω: η αφίσα των αυτόνομων παρεμβάσεων

antifa
[i]
ioannina

Συνέντευξη με το antifa (i)

ΕΞΕΙ ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ
antifa

-Για πες τώρα για τη φάση σας; Εσείς πώς βρεθήκατε;

-Τυχαία... Τι τυχαία δηλαδή; Εδώ στα Γιάννενα οι φασίστες βγαίνουν για κανά σπρέι και υπάρχει κάποιος κόσμος δικός μας που τους πατάει. Ξέρεις οβήνουμε τα δικά τους και γράφουμε τα δικά μας.

Ε, κάποιοι από αυτούς είπαμε να το οργανώσουμε. Να συνεννοούμαστε, να βγαίνουμε μαζί, να βάζουμε κοινή υπογραφή...

-Και γιατί antifa;

-Βασικά έχουμε ακούσει για σας. Φτάνουν και εδώ τα έντυπά σας...

-Και;

-Τι και; Το λίγο καιρό που υπάρχουμε και μέχρι την πορεία δουλεύαμε πολύ το σπρέι. Η διαδήλωση όμως μας πήγε μπροστά...

-Αυτό φαίνεται. Είδα και κείνο το σύνθημα στη γέφυρα όπως μπουίνουμε στην πόλη "Γιάννενα, πόλη καθαρή από φασίστες". Πολύ φαρωπικό... Για πες όμως για τη διαδήλωση!

-Για τη διαδήλωση, ντάξει, δεν έφταναν μόνο τα σπρέι. Οπότε βγάλαμε 600 αφίσες και ρίξαμε 10.000 τρικάκια. Το βασικό είναι ότι μας μπήκε κοντρά να οργανωθούμε καλύτερα.

-Είχατε και δικό σας μπλοκ στην διαδήλωση.

-Ναι. Αυτό τεχνικά μπορεί απλώς να μεταφράζεται σε κράνη και αλυσίδες. Αλλά πολιτικά έχει πιο πολύ ουσία...

-Από ό,τι καταλαβαίνω θα έχουμε νέα σας από εδώ και πέρα.

-Ναι, έτσι πιστεύω. Πάρε και αυτή την προκήρυξη, την μοιράσαμε μετά τη πορεία βάλαμε και κάτι αυτοκόλλητα.

-Οπ! κάτσε, Εέχασα να σε ρωτήσω για το antinazi ΠΑΣ Γιάννενα. Ξέρω ότι βγάζουν πανό στο γήπεδο και έχω δει και αυτοκολλητάκια τους. Τους ξέρετε;

-Κοίτα τα παιδιά είναι πολύ Ξηνημένα και έχουν καθαρίσει το γήπεδο από φασιστικές μαλακίες. Ντάξει, τώρα για πολιτικές σχέσεις δεν ξέρω αν έχουμε. Αλλά γνωρίζομαστε ρε παιδιά μου και μιλάμε, συνεννοούμαστε.

-Ο.Κ. λοιπόν τα λέμε.

-Γεια...

Ένα έντυπο ζωντανό, αλήτικο: έντυπο δρόμου...

Το Φλεβάρη ο αντιφασιστικός πυρήνας antifa! κυκλοφόρησε το δέκατο τεύχος του ομώνυμου εντύπου δρόμου που εκδίδει τα τελευταία δύο χρόνια. Με αυτό το έντυπο υπολογίζουμε ότι μόνο στα σχολεία έχουν μοιραστεί πάνω από 30.000 έντυπα. Γουστάρουμε τα νούμερα και τις στατιστικές; Όχι. Αλλά έχουν και αυτά την αξία τους...

Είναι κάμποσα αλλά όχι πολλά τα χρόνια που σύντροφοι δοκίμασαν την πρακτική αυτής της μικρής έκδοσης, του εντύπου δρόμου. Δεν πρόκειται για μια τυπική προκήρυξη. Και πολύ περισσότερο δεν πρόκειται για ένα κλασσικό πολιτικό έντυπο. Σε σχέση με την προκήρυξη διαθέτει ένα θεματικό πλούτο που χωράει στις (συνήθως οχτώ) σελίδες του. Κυρίως όμως και σε αντίθεση με την προκήρυξη, έχει αποβάλλει από πάνω τον ρόλο του "κατεπείγοντος". Το έντυπο δρόμου μιλά για την καθημερινότητα και την εμφανίζει στις πραγματικές της διαστάσεις: ως συγκρουσιακή. Από την άλλη στα έντυπα αυτά δε θα βρει κανείς βαριές αναλύσεις και εκτεταμένες πολιτικές επεξεργασίες. Μικρά και σπιντάτα, τα έντυπα δρόμου είναι αληθινά γιατί δεν έχουν σκοπό να μιλήσουν για μεγάλες αλήθειες.

Το έχουμε ξαναπεί. Ξεκινήσαμε ως πυρήνας μετά το πογκρόμ της 4ης Σεπτεμβρη όχι γιατί μπροστά μας είχαμε ένα έκτακτο γεγονός. Για μας το φασιστικό φαινόμενο χιζόταν ψηφίδα - ψηφίδα μέσα σε ένα περίβλημα ομαλότητας, και κατά διαστήματα ξεσπούσε. Για αυτό και κατά τη γνώμη μας όποιος θα ήθελε να σταθεί απέναντι στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό δε θα μπορούσε να αρκείται απλώς στα δικά του ξεσπάσματα. Χρειάζεται υπομονή, σχεδιασμός σε βάθος χρόνου, συνέπεια και συνέχεια... Από τα πρώτα πράγματα που κάναμε ήταν η έκδοση ενός εντύπου δρόμου. Δεν δυσκολευόμασταν να γεμίζουμε τις οχτώ σελίδες του. Ήταν πολλά τα φασιστικά σκατά που απλώνονταν στις ζωές μας, ήταν πολλές και οι δράσεις που συνέβαιναν στην πόλη εναντίον τους.

Κυρίως το έντυπο δρόμου ήταν δικό μας και φυσικά δεν εννοούμε ιδιοκτησία μας. Ήταν δηλαδή μια συλλογική απόπειρα επανοικειοποίησης του δημόσιου χώρου και χρόνου, της δημόσιας εικόνας και του δημόσιου λόγου. Με τους δικούς μας όρους! Για αυτό δεν χαριστήκαμε σε κανένα. Γιατί δεν δεχθήκαμε να βοηθηθούμε - μεσολαβηθούμε από κανέναν. Από καμία κρατική "αντιρατσιστική" υπηρεσία, από καμία ευαίσθητη ΜΚΟ, από κανένα κόμμα και κυρίως από κανένα από τα γαμημένα media. Και έτσι κερδίζαμε την αυτονομία μας στην πράξη. Η όλη ιστορία είχε βέβαια και τα ζόρια της πράγμα φυσικό και αναμενόμενο καθώς στη σημερινή κατάσταση άμα δεν ζορίζεσαι κάτι ύποπτο σου συμβαίνει. Λοιπόν, ήταν δικό μας το έντυπο, γιατί στηριζόταν στις δικές μας δυνάμεις, στο δικό μας κόπο, στα δικά μας λεφτά... Και δεν κάναμε απλώς το κέφι μας. Είχαμε βάλει απέναντί μας όλες τις μεσολαβήσεις (κόμματα, ΜΚΟ, media κτλ) και το είχαμε πάρει σοβαρά. Για αυτό βγάzaμε το κάθε τεύχος σε 3.000 - 4.000 αντίτυπα, για αυτό έχουμε βγάλει ήδη δέκα τεύχη (και να λοιπόν που και τα νούμερα έχουν την αξία τους).

Είναι και κάτι ακόμη που μοιάζει ίσως με λεπτομέρεια αλλά για μας τουλάχιστον στάθηκε πολύ σημαντικό. Μας βοήθησε πάρα πολύ που μοιράζαμε το έντυπο χέρι - χέρι. Όχι μόνο γιατί γενικώς και αορίστως συναντούσαμε εκατοντάδες βλέμματα της εποχής που τα βλέμματα μένουν χαμηλωμένα και βυθισμένα στις ανασφάλειες, την εποχή που τα βλέμματα υψώνονται μόνο για να αντικρίσουν οθόνες. Μόνο το μοίρασμα στα σχολεία ήταν και είναι τεράστια εμπειρία. Ξεκινάμε πρωί άλλος πριν από το μάθημά του, άλλος κλέβοντας χρόνο από τη δουλειά του, φτάνουμε στα σχολεία και μοιράζουμε σε μαθητές, μιλάμε μαζί τους... Θα είχαμε κάνει και γράψει πολύ περισσότερες αστοχίες χωρίς αυτήν την επικοινωνία. Και καθώς αυτή η επικοινωνία προχωρούσε, το έντυπο δρόμου δεν ήταν πια μόνο δικό μας. Ήταν και είναι όλων όσων περίμεναν το επόμενο τεύχος, όλων όσων έχουν να πουν μια κουβέντα για κάτι που τους άρεσε, για κάτι που γράψαμε και διαφωνούσαν.

Το "μικρό" λοιπόν έντυπο του antifa! (το "μεγάλο" είναι αυτό που κρατάς στα χέρια σου) συνάντησε και συναντάει μεγάλη ανταπόκριση. Όχι από αυτούς που την βρίσκουν με το να χάνονται σε σελίδες για τη θεωρία του μαρξισμού ή του αναρχισμού, εξάλλου δεν σκεφτήκαμε πρώτα αυτούς. Αλλά από όσους ανησυχούσαν με τη ζωή τους. Και ήθελαν να κάνουν κάτι...

Αφήσαμε δύο ζητήματα για το τέλος. Το πρώτο έχει να κάνει με τη διακίνηση του εντύπου. Είναι πολύ σημαντικό για εμάς, βασικά είναι η καλύτερη βοήθεια, διάφοροι που γουστάρουν το έντυπο, να βοηθήσουν στην διακίνησή του. Επικοινωνεί μαζί μας στο mail ζητάει έντυπα από εμάς, του τα στέλνουμε, και τα μοιράζει σε φίλους και γνωστούς που δε θα βρίσκαμε εμείς.

Το δεύτερο έχει να κάνει με ένα ακόμη προτέρημα του εντύπου δρόμου, για το οποίο δεν κάναμε λόγο παραπάνω. Το έντυπο δρόμου είναι απλό, εύκολο. Ένα χειρόγραφο, ένα κολάζ σε μια διπλωμένη κόλλα Α4, ένα έντυπο με κείμενα και φωτογραφίες στημένα στο Word. Θα ήταν σπουδαία υπόθεση άτομα ή παρέες από γειτονιές, που σιχαίνονται τον φασισμό, να βγάzaν το δικό τους έντυπο δρόμου. Για την επικοινωνία με μας τα είπαμε. Θα βρείτε από το antifa! κάθε είδους στήριξη.

κάποιος πρέπει και να τα διπλώσει...

μοιράζοντας σε σχολεία

Αυτή είναι η πρώτη εφημερίδα τοίχου του antifa Collective (της συνεργασία αντιφασιστικών πυρήνων της Αθήνας). Ούτε εδω θα βρείτε θεωρίες. Μοιάζει μάλλον με έντυπο δρόμου που έχει την μορφή αφίσας. Το antifa

against the Wall (έτσι ονομάσαμε την εφημερίδα τοίχου) θα κολλιέται στους τοίχους των περισσότερων λυκείων της Αθήνας. Είπαμε δεν φτάνει να βρίζεις τα media. Πρέπει να βρεις τον τρόπο να μην τα έχεις και ανάγκη...

μήπως είναι λίγο φασίστες;

Επειδή έχεις δει τόσους πολλούς φασίστες

Αποκτήσαμε νέο συνεργάτη! Θα γράφει σε κάθε τεύχος μέχρι να βαρεθεί, θα έχει θέμα "ρατσισμός και μπάλα φασίστες στην κρεμάλα", ο γραφίστας περιέπεσε σε αμνηχανία αλλά ανταπεξήλθε εμπνευσμένα και ζητούμε συγνώμη από το γυναικείο κοινό αλλά θεωρούμε το θέμα σημαντικό. Συντρόφισσες κάντε υπομονή: Εδώ ο άνθρωπος αναγκάζεται να διαβάσει Sport Time και ενίοτε ξεπέφτει στην Αθλητική Ηχώ!

για τα θανηγύρια

Και μιας και λέμε για τους γάλλους ναζήδες, πάμε να δούμε τι γίνεται και στο αντίπαλο στρατόπεδο, για να δείτε κι εσείς οι καθυστερημένοι βαλκάνιοι τι γίνεται άμα έχεις γρήγορο Internet! Πήγαν που λέτε οι Γάλλοι ναζήδες του Λεπέν και ανοίξανε εκλογικό κέντρο μέσα σε δικτυακό ηλεκτρονικό παιχνίδι. Τώρα πως το κάνανε αυτό, εμείς δεν ξέρουμε, καθότι κομματάκι χοντροκέφαλοι, πάντως το παιχνίδι το λένε Second Life και εκεί μπορείς να φτιάξεις μια εναλλακτική προσωπικότητα και να ζεις τη ζωή της, ή τέλος πάντων κάτι τέτοιο, δεν ξέρουμε και καλά πως δουλεύουνε αυτούνα τα διαδίκτυα.

Λοιπόν, για να δείτε τι επιτυχημένο που είναι αυτό το παιχνίδι, μάθετε ότι όχι μόνο πήγαν οι ναζήδες του Λεπέν και στήσανε εικονικό εκλογικό κέντρο μέσα στο παιχνίδι, αλλά μαζεuthήκανε και οι αντιφασίστες και τους το κάψανε! (πάλι μέσα στο παιχνίδι βέβαια!)

τρέχει τίποτα με τους μαύρους;

Η αφίσσα κάτω προέρχεται από τη διαφημιστική καμπάνια του φασίστα Ζαν Μαρί Λεπέν στη Γαλλία. Και όπως μπορείτε να παρατηρήσετε, η πρωταγωνίστρια είναι μαύρη! Αν δεν προσέξουμε μπορεί να μπερδευτούμε: Γίνεται οι φασίστες να βάζουν μαύρους στις αφίσσες τους; Γίνεται και παραγίνεται λέμε εμείς! Ο φασισμός που στις μέρες μας σέρνεται σε όλη την Ευρώπη, δεν έχει να κάνει με τον παλιό φυλετικό φασισμό που αποκαλούσε τους μαύρους "κατώτερη φυλή"! Πάνε αυτές οι γραφικότητες! Ο σύγχρονος -και πραγματικά επικίνδυνος- φασισμός είναι ένας φασισμός που μιλάει για "διαφορετικούς πολιτισμούς" που τάχα "δεν μπορούν να συνυπάρξουν", άρα να "καθαρίσουμε τη χώρα"... Κι η μαλακία πάει σύννεφο, κατά τα γνωστά. Ο Λεπέν λοιπόν, παρά το μαύρο μοντέλο που πλήρωσε, παραμένει αρχιφασίστας. Το κεντρικό σλόγκαν της αφίσσας του είναι "τα σπάζανε όλα", κι αυτό γιατί η αφίσσα του δεν εγκαλεί την "κατωτερότητα των μαύρων", αλλά την τάχα πολιτισμική επικινδυνότητα και δυσπροσαρμοστικότητα των νεαρών Γάλλων Αλγερινής καταγωγής. Ως γνωστόν αυτοί είναι που "τα σπάζανε όλα" στη Γαλλία. Αλλά αυτοί είναι κι οι πολλοί. Αυτοί είναι που πρέπει να υποτιμηθούν. Αυτοί είναι που βρίσκονται στο στόχαστρο. Σε αυτούς λοιπόν κεντράρει ο νέος ρατσισμός! Ευτυχώς εδώ δεν γίνονται τέτοια, θα πει κανείς! Αμ δε! Αρκεί να θυμηθούμε τόσους και τόσους Έλληνες που υποστηρίζουν ότι τάχα δεν είναι ρατσιστές γιατί "δεν έχουν πρόβλημα με τους μαύρους". Αυτά την ίδια στιγμή που έχουν στη μπούκα όλους τους άλλους που δεν έχουν "αίμα ελληνικό"! Που είναι πολύ περισσότεροι απ' τους μαύρους... Που πρέπει να υποτιμηθούν... Που είναι στο στόχαστρο... Αυτό όμως είναι και το πιο επικίνδυνο με το νέο ρατσισμό. Παριστάνει πως είναι κάτι άλλο...

Μετάφραση της μεγαλειώδους αφίσσας του Λεπέν: "Εθνικότητα, αφομοίωση, κοινωνική άνοδος, κοσμικός χαρακτήρας του κράτους: Δεξιά κι αριστερά τα σπάζανε όλα!"

κι άμα είσαι για τα θανηγύρια...

Μεγάλοι αντιφασίστες: Σ' αυτό το τεύχος, η καγκελάρια Μέρκελ

Ευτυχώς πάντως, υπάρχει κάποιος πάντα πρόθυμος να καλύψει το κενό αντιρατσιστικής σκέψης και δράσης, ειδικά σε καιρούς καλπάζοντος ρατσισμού! Πρόκειται φυσικά για το κράτος. Τα ευρωπαϊκά κράτη, μπορεί να καλπάζουν προς έναν νέο ολοκληρωτισμό, μπορεί να στήνουν παντού κάμερες και να σκαρώνουν δεκάδες χιλιάδες απελάσεις ετησίως... αλλά όλα κι όλα! Σκέφτονται όλα μαζί να ποινικοποιήσουν την άρνηση του ολοκαυτώματος!

Προσέξτε τί ωραία κίνηση είναι αυτή και πόσους βολεύει:

Καταρχήν βολεύει τους φασίστες. Αυτοί, ενώ είναι κρατικοδίαιτοι, βρίσκουν ευκαιρία να παριστάνουν τους διωκόμενους από το κακό κράτος που τους απαγορεύει να λένε τις μαλακίες που ούτως ή άλλως θα έπρεπε να σταματήσουν να λένε από μόνοι τους γιατί γελάει ο κόσμος.

Δεύτερον, βολεύει τους αριστερούς. Αυτοί, αφού βαρέθηκαν να κλαψουρίζουν το γνωστό "κράτος σε παρακαλώ διώξε πια το φασισμό", αφού έμπλεξαν τόσο κόσμο με την αηδία του αριστερού πασιφισμού, μπορούν πλέον να υπερηφανεύονται στους οπαδούς τους ότι το κράτος φοβήθηκε τους λαϊκούς αγώνες και τον έδιωξε (το φασισμό).

Τρίτον βολεύει το ίδιο το κράτος. Αυτός ο ευγενής οργανισμός αποκτάει ένα προηγούμενο σκληρής και δημοφιλέστατης λογοκρισίας! Φυσικά αυτή η λογοκρισία αποτελεί προηγούμενο το οποίο μπορεί κατόπιν να εφαρμοστεί και σε άλλους ενοχλητικότερους. Όσο για τους ναζήδες πάντα θα υπάρχουν στραβά μάτια όταν είναι να φανούν χρήσιμοι.

Αν τώρα ρωτάτε ποιος κερδίζει απ' όλα αυτά, εμείς νομίζουμε ότι κερδίζει η γενική διανοητική βλάβη που λέγεται ψηφιοποίηση: Πείτε μας γρουσουζήδες, πείτε μας οπισθοδρομικούς, αλλά μεγαλύτερο καραγκιοζιλίκι απ' το να καις φασίστες στο δίκτυο, δεν έχουνε ματαξαναδεί τα ματάκια μας. Είναι απλό: Αμα τους τρέχουμε στον πραγματικό κόσμο δε μας χέζει και το δίκτυο; Κι άμα δεν μπορούμε να τους τρέχουμε στον πραγματικό κόσμο, και πάλι δε μας χέζει και το δίκτυο;

Γάλλος αντιφασίστας (όπως θα ήθελε να είναι). Στο βάθος διακρίνονται τα γραφεία των ναζί του Λεπέν που τα φυλάνε οι ναζήδες (όπως θα θέλανε να είναι). Αυτό είναι το καλό με την ψηφιακή δημοκρατία. Ο καθένας είναι όπως θέλει. Και κάνει ό,τι θέλει. Και κατά τα άλλα, όλοι στ' αρχίδια τους.

Αλλά κυρίως ο κρατικός "αντιρατσισμός" βολεύει το νέο ρατσισμό που λέγαμε. Εφόσον, όπως λέμε σε κάθε τεύχος, ο πραγματικά επικίνδυνος ρατσισμός είναι αυτός που στοχεύει στις "πολιτισμικές διαφορές", εφόσον οι νέοι ολοκληρωτισμοί είναι κρατικοί και στρέφονται ενάντια στη μετανάστευση, τους μουσουλμάνους και τους αλβανούς, τί καλύτερο ξεκάρφωμα για όλους τους ρατσιστές, κρατικούς και ιδιωτικούς από μια τζάμπα καταγγελία του παλιού φυλετικού ρατσισμού;

Αυτό λοιπόν είναι το μεγαλείο του κρατικού αντιρατσισμού: Συγκαλύπτει τον πραγματικό ρατσισμό, βοηθάει τους ναζιστές, στηρίζει την κρατικοδίαιτη αριστερά και κυρίως στρώνει το έδαφος για τους νέους ολοκληρωτισμούς του 21ου αιώνα!

Δεν είναι τυχαίο ότι ο πρώτος διδάξας αυτής της υπέροχης ιδέας δεν είναι άλλος από το Γερμανικό κράτος. Αυτό το κράτος, στις αρχές της δεκαετίας του '90 ήρθε αντιμέτωπο με ένα σκληρό, πολυπληθές και αποτελεσματικό αντιφασιστικό κίνημα. Αυτό το κράτος επέλεξε να παίξει το χαρτί του αντιρατσισμού, όχι φυσικά ενάντια στους γερμανούς ναζήδες, αλλά στους γερμανούς αντιφασίστες. Και δεν τα πήγε κι άσχημα:

Με τις βουλευτικές εκλογές στα τέλη του 1998, στο παιχνίδι του ποντικιού με τη γάτα που έπαιζε η αστυνομία ήρθε να προστεθεί και ο ιδεολογικός κορσές του κρατικού αντιφασισμού, σχεδιασμένος μάλιστα από τη γενιά του '68. Η ΑΑ/ΒΟ [γερμανική ομοσπονδιακή αντιφασιστική οργάνωση] δεν είχε πολιτικά σχεδόν τίποτα να αντιτάξει στο κρατικά υποστηριζόμενο "antifa - καλοκαίρι 1999". Τα δύο ομοσπονδιακά antifa συνέδρια, που έλαβαν χώρα τον Ιούλη του 1998 και τον Οκτώβρη του 1999, δυστυχώς απέτυχαν ν' αλλάξουν οτιδήποτε... [Από το *autonome antifa*, σύντομη ιστορία του γερμανικού αντιφασισμού, υπό έκδοση από την αφεντιά μας]

ευρωπαϊκού εθνόεδου τα ελληνικά γήπεδα

Η φωτογραφία είναι από τον αγώνα ΠΑΟΚ-ΠΑΟ, στις 03/02/07. Λίγα λεπτά πριν τραβηχτεί, ο νεαρός Νίνης του ΠΑΟ έχει πάει να εκτελέσει κόρνερ. Ένα μεγάλο μέρος της εξέδρας τον αποδοκιμάζει εν χορώ: "δε θα γίνεις έλληνας ποτέ Αλβανέ". Και είχε δίκιο!!!

Γιατί αν ο Νίνης ήταν Έλληνας, δεν θα έπαιζε σε αυτή την ηλικία ποδόσφαιρο σε ομάδα Α' Εθνικής. Πρώτον επειδή θα έπασχε όπως τα συνιστά του ελληνόπουλα από ακύλωση εξαιτίας του playstation. Και δεύτερον επειδή η μαμά του σιγά μην τον άφηνε να σπάει τα πόδια του στα 5X5 που έχουν αντικαταστήσει τις αλάνες. Άρα ο Νίνης δεν μπορεί παρά να είναι "ξένος".

Αυτό όμως δεν εμποδίζει τον (έλληνα ως το μεδούλι) Ζαγοράκη να τον αγκαλιάζει σαν παιδί του. Δεν πρόκειται όμως περί αντίφασης. Αντίθετα έχουμε

να κάνουμε με κλασική περίπτωση "προστασίας". "Έλα στην αγκαλιά μου αγόρι μου να γλιτώσεις απ' τους κανίβαλους". Κι έτσι αναδεικνύεται το "μεγαλείο" του "αρχηγού". Ο οποίος πυκνά συχνά αποθεώνεται από τα φασισταριά, από τα οποία υποτίθεται ότι προστατεύει τον νεαρό Νίνη.

Elementary dear Watson, όπως θά 'λεγε κι ο Σέρλοκ Χολμς. Γιατί όπως στα κωλόμπαρα, όπως στα γιαπιά, έτσι και στα γήπεδα, η φυλή μπορεί να επιδεικνύει το μεγαλείο της. Ακόμη κι αν γι' αυτό χρειάζονται, είτε ένα πιστόλι, είτε ένα τηλεφώνημα στους μπάτσους, είτε κάποια φασισταριά. Αλλά ποιος τα προσέχει αυτά;

Αριστερά ο Αλβανός, δεξιά ο φιλάνθρωπος

το ευρωπαϊκό εθνόεδο

Σε αντίθεση με τον Νίνη, ο Τιμοτέ Ατούμπα του Αμβούργου, δεν χρειάστηκε την "ζεστή" αγκαλιά κάποιου γερμανού συναδέλφου του για να προστατευτεί. Κι όταν στον αγώνα του Champions League μεταξύ Αμβούργου και ΤΣΣΚΑ Μόσχας έγινε στο '70 αλλαγή από τον προπονητή του (κι ενώ το σκορ ήταν 2-1 σε βάρος της ομάδας του), απάντησε στα φασισταριά της εξέδρας που τον αποδοκίμαζαν καθόλη την διάρκεια του αγώνα επειδή είναι Αφρικανός με τον πλέον παραδοσιακό τρόπο: άντε γαμηθείτε. Τι κι αν τιμωρήθηκε από την ΟΥΕΦΑ, τι κι αν δέχτηκε πρόστιμο από τον ίδιο του τον σύλλογο; Δε χρειάστηκε να περάσουν ούτε καν είκοσι λεπτά και πήρε την εκδίκησή του με τον πιο "γλυκό" τρόπο. Όχι ότι πέτυχε κανέναν από τους (εμφανώς) παχύσαρκους και αγύμναστους) φασίστες έξω από το γήπεδο. Για καλή τους τύχη αυτό δεν συνέβη.

Αυτό που συνέβη είκοσι λεπτά αργότερα (στο ενενηκοστό λεπτό του αγώνα για την ακρίβεια) είναι ότι ο συμπαίκτης του Μπουμπάκαρ Σανόγκο από την Ακτής Ελεφαντοστού, πέτυχε το νικητήριο γκολ για την ομάδα του Αμβούργου (που στο μεταξύ είχε ισοφαρίσει). Κι όταν οι Γερμανοί συμπαίκτες του πήγαν να πανηγυρίσουν μαζί του εκείνος τους έδιωξε μακριά του δείχνοντας συνέχεια το μαύρο χρώμα του δέρματος του. Στη συνέχεια χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά στην εξέδρα πήγε και χαιρέτισε επιδεικτικά τον Τιμοτέ Ατούμπα. Κι οι φασίστες της εξέδρας, αν και χαιρόντουσαν που η ομάδα τους θα κέρδιζε τον αγώνα, κατάπιαν τη γλώσσα τους και κοιτούσαν απορημένοι. Επειδή δεν μπορούσαν να καταλάβουν αυτή την εντελώς "ξένη" για τα δικά τους δεδομένα συμπεριφορά. Επειδή ποτέ δε θα έκαναν κάτι αντίστοιχο για κάποιον γερμανό "αδελφό" τους. Επειδή είναι ηλίθιοι ναζήδες. Περστικά τους.

Πρώτα ο Ατούμπα τους έδειξε το δάχτυλο

Και μετά ο Σανόγκο τους έδειξε λίγη υπαλιτσία

Εγκαίνιαζοντας μια στήλη που στοχεύει να ζωντανέψει μνήμες απ' την αντιφασιστική δράση της περασμένης δεκαετίας αναδημοσιεύουμε αποσπάσματα κειμένων με αναφορά στη μεγάλη πορεία του '93. Φυσικά πολλά έχουν αλλάξει στα 14 χρόνια που μεσολάβησαν: οι πολιτικάντικοι ελιγμοί των φασιστών, η δομή του αντιφασιστικού χώρου, η σύνθεση της ελληνικής κοινωνίας. Ωστόσο η συγκεκριμένη περίοδος είναι κομβική, μιας και γέννησε τη συνθήκη εκείνη που μετά την ωρίμανσή της (και στο σήμερα μιλώντας) αποτέλεσε το σκληρό πυρήνα του εγχώριου κοινωνικού σχηματισμού.

Με το ανατολικό μπλόκ να έχει κιόλας καταρρεύσει οι μετανάστες εργάτες (έχοντας ήδη συμπληρώσει 2 χρόνια μαζικής εισόδου στη χώρα) βρίσκονται εκτεθειμένοι απέναντι στους ντόπιους κανιβαλούς. Το πολυεθνικό προλεταριάτο μοιάζει να συμπυκνώνει τις λύσεις για κάθε αρπαχτική εγχώρια διάθεση: τσάμπα εργασία για τη μικρή και μεγάλη ιδιοκτησία, τσάμπα πηδημα για κάθε σπορτιφ φαλλοφασίστα, υλικότατο (όσο και ultra συμβατό με την κοινωνική κίνηση) φρεσκαρισμένο πολιτικό πρόταγμα για τους ναζί ('έξω οι ξενοί'). Την ίδια περίοδο τα συλλαλητήρια για την 'ελληνική-τητα' της Μακεδονίας (1992) δίνουν στους τελευταίους τη δυνατότητα να κολυμπήσουν σαν τα ψάρι στο νερό, πάντα με την αρωγή media και μπάτσων. Την ανάγνωση της κατάστασης αυτής, καθώς και μια εκτίμηση για την κατεύθυνση της αυτόνομης αντιφασιστικής δράσης περιγράφουν τ' ακόλουθα κείμενα με αφορμή τα γεγονότα του Νοέμβρη εκείνου.

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟΥ 9

(ομιλήτες με αυγά του ιφιδιού απ' τα 90's)

Μικρό χρονικό

(απ' το περιοδικό "Πειρατές της Ημισελήνου")

Την Τρίτη 9/11, γίνεται γνωστό ότι ναζήδες χαρακώσαν μαθήτρια απ' το Πολυκλαδικό των Αμπελοκήπων (πιο συγκεκριμένα χάραξαν τον αγκυλωτό στο μέτωπό της). Την επόμενη το γεγονός είναι πρωτόσελιδο, ενώ τιμωρείται (προληπτικά ή αναδρομικά) γνωστός νεοναζί του 56ου Λυκείου. Καλείται αντιφασιστική πορεία για την ερχόμενη Παρασκευή ενώ ταυτόχρονα αρχίζει μια φιλολογία για το κατά πόσο η μαθήτρια "τα ήθελε". Ωστόσο την προγραμματισμένη μέρα πραγματοποιείται κανονικά μαζική πορεία -8.000 ατόμων- με κατεύθυνση το Σύνταγμα. Φτάνοντας εκεί, κι ενώ κατευθύνεται προς το υπουργείο παιδείας, μια ομάδα μαθητών απ' την κεφαλή της αρχίζει να κυνηγάει 2 "χοτρούληδες" με την κατηγορία της "έργω εξύβρισης"... Η πορεία συνεχίζεται στην Πανεπιστημίου απ' το μισό σχεδόν κόσμο και φτάνει στο Πολυτεχνείο. Νέες συζητήσεις για το που θα συνεχίσει... Μετά από λίγο 1.000 περίπου άτομα ξεκινούν για τα γραφεία της Χρυσής Αυγής, στην Κεφαλληνίας. Σαφώς δεν πηγαίνουν να επιδώσουν ψήφισμα διαμαρτυρίας.

Τα γραφεία φρουρούνται από ΜΑΤ, που μετά το πρώτο τρέξιμο ρίχνουν δακρυγόνα. Δυο ακόμα προσπάθειες για να φτάσουν οι διαδηλωτές αποτυγχάνουν. Διμοιρίες εμφανίζονται απ' τις Αγ. Μελετίου και Δροσοπούλου. Οι διαδηλωτές υποχωρούν προς την ΑΣΟΕΕ αλλά όχι απ' την Πατησίων, που έχει επίσης διμοιρίες. Μπροστά στην ΑΣΟΕΕ καίγεται μια πυροσβεστική που εγκλωβίστηκε στη κυκλοφορία. Ακολουθεί μαζική ρίψη δακρυγόνων με το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου να αποχωρεί. Το μόνο καλό σημείο μετά την επίθεση στα γραφεία των φασιστών, η επίθεση με τσεκούρια κατά των τηλεοπτικών συνεργείων που ήταν στην απέναντι ταράτσα. Στην Πιπίνου, συλλαμβάνονται οι Σιέρρας και Κουβέλης που έφευγαν απ' την ΑΣΟΕΕ. Αιτία σύλληψης, όπως δήλωσαν οι Ζητάδες που τους έπιασαν, ότι "δεν τους άρεσε η φάτσα τους"...

DO THE RIGHT THING

(αποσπάσματα απ' το περιοδικό "Πειρατές της Ημισελήνου" με έμφαση δική μας)

Όταν οι ναζήδες χαρακώνουν μαθήτριες, παρουσιάζονται σαν θύματα μιας "διαβολικής και μάλλον εύκολης γυναίκας". Όταν δέρνουν μετανάστες "μιμούνται τους ξένους". Και πάντα υπάρχουν πρόθυμοι μπάτσοι, ιατροδικαστές, δημοσιογράφοι να ψάξουν τις βαθύτερες αιτίες του "παραπτώματος των ναζιάρηδων". Όταν όμως ο Καλτεζάς έφαγε τη σφαίρα, έψαχναν να βρουν "τι δουλειά είχε, 15 χρονών στα Εξάρχεια"... Όταν τα ΜΑΤ μπήκαν στο Πολυτεχνείο τον Οκτώβρη του 91, κανείς δε μίλησε για τους 27 πισσιρικάδες και πισσιρίκες... Στη στιγμή ειλικρίνειας των "παιδιών", (το χαράκωμα μιας κοπέλας), οι γύπες του γυαλιού πίστεψαν ότι χτύπησαν θέμα για 3 μέρες -έχει γυναίκα, έχει αίμα, έχει νεοναζί θα πουλήσει σίγουρα. Κλεισμένοι στα γραφεία από γυαλί, δεν είχαν ιδέα από τον πόλεμο που γίνεται δίπλα τους, ίσως στη γειτονιά τους, εδώ και μήνες. Και νόμισαν ότι θα παίξουν τον προσφιλή τους ρόλο, του μεσολαβητή. Νόμισαν ότι θα αναλάβαν να καθαρίσουν την κοινωνία, απ' τους ναζί, που οι ίδιοι σκόρπισαν. Όταν είδαν 8.000 μαθητές και μη, χούλιγκανς και μη, αναρχικούς και μη, στην Πανεπιστημίου, ψιθύρισαν ο ένας στον άλλο: "Εμείς τους κατεβάσαμε στο δρόμο". Κι εκεί την πάτησαν.

Μεταξύ μας πρέπει να είμαστε ειλικρινείς. Δεν ήταν μόνο για τη μαθήτρια. Είναι αλήθεια, πως απ' τους 8.000, κάποιοι κατέβηκαν για πλάκα. Κάποιοι άλλοι, κατέβηκαν με τη λογική των "θυμάτων της κρατικής αδιαφορίας". Κάποιοι, με το αστικοδημοκρατικό πλαίσιο του "δεν είναι σωστό να χαρακώνουν μια κοπέλα". Αλλά είναι εξίσου αλήθεια, ότι κάποιοι -τουλάχιστον οι 1.000 που έφτασαν έξω απ' τη "Χ.Α." - κατέβηκαν για να χτυπήσουν τους φασίστες με το μοναδικό τρόπο που έχει πετύχει εδώ και 50 χρόνια. Κατέβηκαν για να χτυπήσουν τους θιασώτες του καθημερινού έρποντος φασισμού, αυτούς που μιλάνε για "αλβανούς κτήνη", για αδικημένους αστυνομικούς, για καταστροφείς του αθλητισμού / τους δημοσιογράφους. Κάπου εκεί αρχίζει η κουβέντα για "γνωστούς-άγνωστους". Κάπου εκεί αρχίζει ο πανικός. Γιατί οι δημοσιογράφοι... σε θεωρούν άξιο παρουσίας, όταν είσαι θύμα κι ακουμπώντας στον ώμο τους, κλαίς μπροστά στη κάμερα.

Αλλά έξω απ' τη "Χ.Α." δεν υπήρχαν θύματα. Ήταν μόνο οι γουρουνομούρηδες και οι "άλλοι" με τη λύσσα στα μάτια. Γι' αυτό ζούμαραν στην καμμένη πυροσβεστική... και δεν υπήρξε ούτε μια λήψη απ' την πορεία στη Πατησίων... Για να μπορούν να λένε για 50 ή 200 τσογλάνια. Γιατί όταν οι άνθρωποι είναι μαζί στο δρόμο, οι δημοσιογράφοι περιορίζονται σε πολεμικές ανταποκρίσεις, τα γουρούνια δείχνουν τη λίμπιντό τους και οι θρασύδειλοι μποντιμπλιντεράδες κλειδώνονται στα γραφεία τους. ΕΧΕΤΕ ΚΑΝΑΛΙΑ, ΚΑΜΕΡΕΣ, ΟΠΛΑ, ΜΠΑΤΣΟΥΣ; ΔΕΝ ΤΡΕΧΕΙ ΜΙΑ. ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΟΛΛΟΙ ΚΑΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΡΕΑ.

“ΉΤΑΝ ΚΑΛΑ, ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΦΟΡΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ...”

(αποσπάσματα απ' το περιοδικό “Σαμποτάζ”, τεύχος 9, Φλεβάρης 1994 με έμφαση δική μας)

Ήταν καμιά χιλιάδα -ίσως και περισσότεροι. Ξεχώρισαν από μια πολύ μεγαλύτερη μάζα διαδηλωτών που ήθελαν επίσης ένα τσαμπουκά -αλλά τους ξενέρωσαν γονείς και καθηγητές έγκαιρα. Νεαροί μαθητές στην πλειοψηφία τους. Προσπάθησαν να κάψουν τα κεντρικά γραφεία μιας φασιστομάδας -συγκρούστηκαν τελικά, ελαφρά και ρουτινιάρικα με την αστυνομία, μια αστυνομία που επίσης ρουτινιάρικα διέλυσε χωρίς μεγάλο κόπο τους “γνωστούς-άγνωστους”. Κυνήγησαν τους δημοσιογράφους, και καλά έκαναν: την άλλη μέρα τα media μιлагαν για προβοκάτορες. Μια χιλιάδα νεολαίων που μέχρι να γίνουν (όσοι γίνουν...) σε τους γονείς ή τα αφεντικά τους θα τους λένε χούλιγκαν... αλλά επίσης μια χιλιάδα νεολαίων που δήλωσε με τον τρόπο της πως η βία της (ή τα σύμβολα της) είναι κόντρα στη μόδα: κόντρα στη μόδα των “βίαιων”, “τρομακτικών” φασιστών που για κάμποσο καιρό προβάλλουν τα ΜΜΕ, για λίγο πολύ συγκεκριμένους και καθόλου αντιφασιστικούς λόγους. Μια δράκα μητροπολιτάνων που χάλασε τα παραμύθια των προαγωγών της ταυτότητας: βίαιος ίσον φασίστας, και τους ανάγκασε να κάνουν για μια ακόμα φορά ηλίθιες αναλύσεις...

Με τη διαδήλωση -απόπειρα εμπρησμού των γραφείων του “χρυσού αυγού” στις 12/11/93 έκλεισε ένας κύκλος της αντιφασιστικής δράσης, που είχε εγκαινιαστεί “επίσημα” με την πορεία /επίθεση στην πλατεία Συντάγματος (εννοεί την επίθεση ενάντια σε μάζωξη χιτών που γιόρταζαν στο σύνταγμα την επέτειο των δεκεμβριανών. Θα αναφερθούμε εκτενέστερα σε επόμενο τεύχος). Ένας κύκλος δράσης που περιέλαβε ένα πλήθος επιμέρους πράξεων: από ξυλοδαρμούς φασιστών στο δρόμο μέχρι εμπρησμούς αυτοκινήτων, από αυτοκόλλητα και αφίσες μέχρι συστηματική εκκαθάριση των τοίχων από εθνικιστικά / ρατσιστικά συνθήματα. Υποθέτουμε πως σε κάποιο βαθμό αυτές οι πράξεις “ανεπίσημες” αλλά λίγο ή πολύ γνωστές σε μεγάλο μέρος της νεολαίας, “προετοίμαζαν” μια διαδήλωση /επίθεση σαν αυτής της 12ης Νοέμβρη, αν όχι από οργανωτική, σίγουρα από συναισθηματική άποψη. Έτσι το χαράκωμα της μαθήτριας ήταν πράγματι μόνο η αφορμή: ο “χάρτης” των συσχετισμών αλλά και των προθέσεων ήταν ήδη (και παραμένει) ανοιχτός.

(Ωστόσο)... οι αντιναζι επιτυχίες είναι εύκολο να αποδειχθούν ρηχές: ο ντόπιος φασισμός βρίσκεται διάχυτος, μοριακός, με πολλά μέτωπα και σίγουρα πολύ μακρύτερα από γκρούπες του είδους που ξέρουμε... Οι νεοναζι αποδείχθηκαν μέχρι σήμερα ο εύκολος αντίπαλος -αλλά δεν είναι ο κυριότερος. Τα πράγματα δυσκολεύουν αν αναλύσουμε το φασισμό στις βασικές παράμετρους: ρατσισμό, σεξισμό, милитарισμό, εθνικισμό. Δε χρειάζεται ιδιαίτερη σοφία για να καταλάβει ο καθένας πως τα ρεύματα που διατρέχουν το φασιστικό ντελίριο διατρέχουν μεγάλο μέρος της κοινωνικής επιφά-

νειας, πηγάζοντας απ' όλες τις “πηγές” των εξουσιών, μικρών και μεγάλων... Χρειάζεται ωστόσο να ξέρουμε πως ο φασισμός είναι η παγωμένη “ψυχή” των δημοκρατιών του κεφαλαίου και πως η απόψυξή του δε συμβαίνει σε κάποια περίεργα εργαστήρια, αλλά στις κρεβατοκάμαρες, στα σχολεία, στα γραφεία, στα εργοστάσια, στους δρόμους, στα διασκεδάδικα...

Η ανάληψη κατά συνέπεια, μιας ουσιαστικής δράσης κόντρα σ' όλο το φάσμα της “αναβίωσης” του φασισμού, και ακόμα σημαντικότερα: η ανάληψη μιας δράσης που κατατροπώνοντας τις φασιστικές σχέσεις θα τις ξεπερνάει (ξεπερνώντας τον σχηματοποιημένο και αφαιρετικό αντιφασισμό) για ν' ανοίξει δρόμους στον ουσιαστικό πόλεμο ενάντια στις καπιταλιστικές ρυθμίσεις των κοινωνικών σχέσεων, η ανάληψη αυτής της δράσης είναι έργο σημαντικό... Απ' τη μια μεριά θα πρέπει να οξύνουμε την κριτική και δράση μας απέναντι στις συγκεκριμένες παράμετρους του φασισμού, λαμβάνοντας υπόψη τα πραγματικά κοινωνικά δεδομένα. Απ' την άλλη να δημιουργήσουμε τις ικανές οργανωτικές συνθήκες για να δράσουμε συστηματικά και με συνέχεια.

Επιπλέον, αν η προηγούμενη φάση των αντιφασιστικών πράξεων, κωδικοποιημένη στο “να πάρουν το μήνυμα”, εστίασε στην καταστροφή της όποιας νεοφασιστικής παρουσίας, τώρα - χωρίς να εγκαταλείψουμε τις εκκαθαρίσεις- θα πρέπει να δράσουμε θετικά και συνθετικά. Με το λόγο - πολεμώντας την αφασία και την άγνοια. Με τη πράξη - πολεμώντας την αδράνεια και κάθε πολιτική μεσολάβηση. Με τη βία, τέλος, στις διάχυτες, κοινωνικές, αντιανδροκρατικές μορφές της... Η απάντηση στο φασισμό ή θα είναι μέρος του γενικευμένου προλεταριακού ανταγωνισμού, ή απλούστατα δε θα υπάρξει.

Έχει ιδιαίτερη αξία να θυμίσουμε τη σύλληψη των διαδηλωτών Χ.Σιέρρα και Μ.Κουβέλη: ήταν η δεύτερη φορά τα τελευταία χρόνια (μετά τη σύλληψη του αναρχικού αρνητή στράτευσης Ν. Μαζιώτη) που δόθηκε η ευκαιρία για την υπεράσπιση κάποιων που δεν ήταν ούτε περαστικοί, ούτε “θύματα σκευωρίας”... κάποιων που υπερασπίζοντας τους μπορούσαμε και έπρεπε να υπερασπίσουμε τις πρακτικές και τον αγώνα τους συγκεκριμένα. Ήταν μια απ' τις ελάχιστες (δυστυχώς) φορές που φάνηκε καθαρά πως η μόνη υπεράσπιση που αξίζει να λέγεται κινηματική είναι η υπεράσπιση της συγκεκριμένης δράσης των κάθε φορά “κατηγορούμενων” -και όχι της “αθωότητάς” τους. Η ξεκάθαρη απ' αυτή την άποψη στάση των συλληφθέντων, και η επίσης ξεκάθαρη υπεράσπισή τους απέναντι στη κοινωνία, τους στοίχισε ποι-νές 16,5 και 18,5 μηνών αντίστοιχα -και όχι τον “θρίαμβο” μιας ακόμα “καταδίκης του κράτους”.

Δεν είναι ήρωες. Αλλά επίσης δεν είναι και караγκιόζηδες... Κι αυτό για όσους μπορούν να καταλάβουν, έχει μεγάλη αξία.

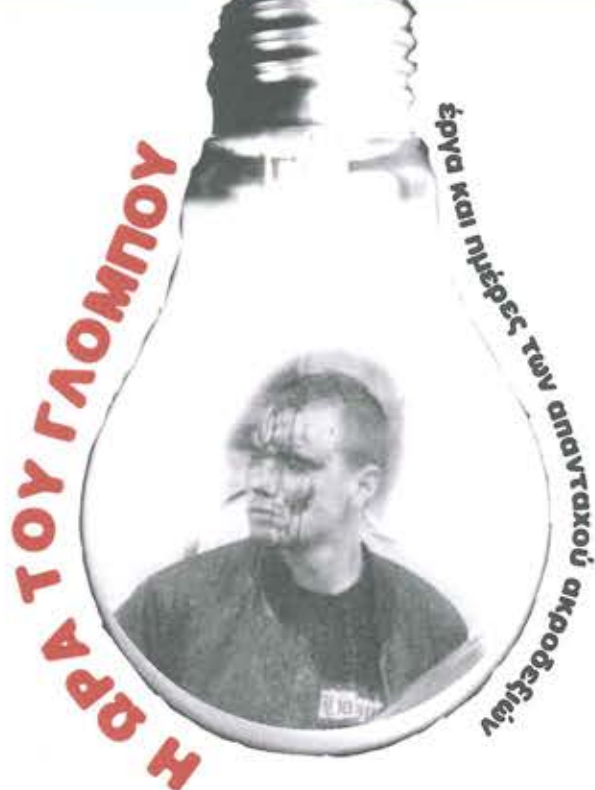
**ΦΥΣΙΚΑ
ΉΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΠΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΕΨΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΗ ΟΡΓΗ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ**

**ΑΝΑΡΩΤΙΕΣΑΙ ΑΚΟΜΑ
ΠΟΙΟΣ ΚΛΩΣΣΑΕΙ
ΤΟ “ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ”;**

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΚΥΝΗΓΑΝΕ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ,
ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΚΑΛΙΕΡΓΟΥΝ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ,
ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΟΥΝ
ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΜΑΣ ΖΩΗ,
ΑΝΑΓΚΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΠΟΤΕ ΝΑ ΒΓΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑ
ΤΗΣ ΚΑΘΕ “ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ”, ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΤΕΨΟΥΝ...

**ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ
ΓΕΝΝΟΥΝ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ**

ΚΑΡΑΦΛΑΣ VS ΚΑΡΑΦΛΑ

Ανακοίνωσε λέει η χρυσή αυγή ότι τα σπασε με την πατριωτική συμμαχία και το ζαφειρόπουλο. Τον κύριο μπορεί να τον θυμόσατε. Είναι το δείγμα άριας βλακείας που με αφορμή τη συμμετοχή των φασιστών στις δημοτικές εκλογές του 2006 ποζάρει στους δρόμους της αθήνας με μορφή καρτολίνας στην αρχή και σε λογίων λογίων κάδους απορριμμάτων στη συνέχεια μετά από παρέμβαση αντιφασιστών στην πόλη. Η ανακοίνωση αυτή της χρυσής αυγής μας φέρνει στο νου ένα δυο πραγματάκια. Πρώτον για μία ακόμα φορά τα φασισταριά τρώγονται μεταξύ τους. Η ιστορία ο αρχιχρυσαιγίτης μιχαλιόλακος να τρώει τα νούμερο δύο στελέχη δεν είναι καινούρια. Στο παρελθόν είχε σουτάρει κουσουμβρή και περιάνδρο, χώνοντας μάλιστα τον κουσουμβρή φυλακή, δείχνοντας το μέγεθος της ομοψυχίας μεταξύ αυτών των τύπων. Δεν μας προκαλεί φυσικά καμία εντύπωση για δύο λόγους. Αφενός οι τύποι είναι ρουφιάνοι και μισούν ακόμα και τα άντρά τους, αφετέρου όντας οι μισοί πράκτορες και μπάτσοι και οι άλλοι μισοί κολλητοί τους προφανώς σκοτώνονται για το ποιος θα πρωτοεξηγητηθεί τα συμφέροντα του κράτους και ποιος θα πάρει τα περισσότερα λεφτάκια από την ασφάλεια. Δεύτερον η προσπάθεια των ακροδεξιών να πλασαριστούν ως πιο πολιτικοί στήνοντας δεύτερο μαγαζί και κατεβάζοντας το ζαφειρόπουλο υποψήφιο δήμαρχο δεν έψησε κανέναν. Όπως και να το κάνεις, το να βλέπεις ένα μαχαιροβγάλτη ζαφειρόπουλο κι ένα τσουρμό σφιχτήδες καραφλούς να κόπονται ξαφνικά για το πράσινο όπως λέγανε στην προεκλογική τους προπαγάνδα (ναι αυτή που φιλοτεχνήθηκε κατάλληλα με σπρέι, μπογιές και εν τέλει κατέληξε στα σκουπίδια) είναι από γραφικό έως επικίνδυνο και βρωμάει από χιλιόμετρα ξεκάρφωμα. Ας μην ξεχνάμε εξάλλου τη δακρύβρεχτη ανακοίνωση που είχε βγάλει η χρυσή αυγή πριν κάνα δίχρονο όπου κλαιγόταν ότι βιάζεται από το μαρξιστικό παρακράτος και αναστέλλει τη λειτουργία της και μετά το γύρισε σε πατριωτική συμμαχία. Εντάξει, το να βγαίνουν οι παρακρατικοί και να γκρινιάζουν για παρακράτος είναι τόσο καταφανώς γελοίο που δε θα το σχολιάσουμε καν. Θα σχολιάσουμε όμως και μάλιστα με όλη μας τη χαιρεκακία απέναντι στους καράφλες ότι λίγο το εκλογικό αποτέλεσμα όπου δεν είδαν ούτε την ψήφο τους, λίγο η μεταξύ τους φαγωμάρα, λίγο τα χαφιεδιλίκια και τα πρακτοριλίκια, ότι κι αν κάνουν πάντα τρεις κι κούκος παραμένουν. Το τρίτο που μας έρχεται στο μυαλό είναι ότι τώρα που προσπαθίσανε να τον ξεκαρφώσουν, όλο και κάπου θα προσπαθήσουν να τον χώσουν το ζαφειρόπουλο τα αφεντικά του. Ως γνωστόν, ένα κράτος που χρησιμοποιεί το ρατσισμό σα δομικό στοιχείο της εσωτερικής του πολιτικής κάτι τέτοια βρωμόσκυλα δεν τα αφήνει να πάνε χαμένα.

Ο χρόνος θα δείξει.

Φασίστες λαγοί

Πίσω λοιπόν στα βασικά οι φασίστες. Χρυσή Αυγή, αγκυλωτοί, ξύλο σε κανα μοναχικό περαστικό και δε γαμιέται κι η κοινωνική απεύθυνση. Όπως άλλωστε είχε και τη χαρά να παρατηρήσει όποιος έκανε τον κόπο να δει τηλεόραση στις 25 του Μάρτη, μετά που πετάζανε τον clean-face-ψηφίστε-με Ζαφειρόπουλο, βρήκανε νέο εκπρόσωπο πολύ πιο ταιριαστό. Πράγματι, σε μια κίνηση δημοσίων σχέσεων αντάξια του τμήματος marketing της Procter & Gamble, οι Χρυσαιγίτες πήγανε στην παρέλαση της 25ης Μαρτίου και καίγανε το τρισκατάρατο βιβλίο ιστορίας της 6ης δημοτικού, πιθανότατα επειδή το θεωρούν πολύ βαρύ ανάγνωσμα. Ο υπεύθυνος δημοσίων σχέσεων που ανέλαβε να εξηγήσει την εν λόγω σύνθετη ενέργεια, λέγεται Νίκος Λαγός και φυσιογνωμικά κινείται κάπου μεταξύ serial killer, γιγάντιου βάτραχου του Αμαζονίου και κομοδίνου Louis XV (διαβάζεται Λουί κενζ). Βέβαια, η εμφάνιση παραπλανά και πρέπει να σας πούμε ότι από λέγειν σκίζει (γνήσιος απόγονος του Δημοσθένη γαρ). Θαυμάστε (απαγγέλεται με φωνή Νταρθ Βέιντερ): "Εεεε... Η παρουσία μας εδώ είναι καθαρά συμβολική, εεε... καίμε το βιβλίο γιατί είναι ανθελληνικό εεε...". CUT και επιστροφή στο γήπεδο για τον αγώνα της εθνικής μας με την Τουρκία.

Η εθνική συντριβή

Το πρωί λοιπόν ο Λαγός έκαιγε το βιβλίο της 6ης δημοτικού στην παρέλαση και το βράδυ πήγε να θαυμάσει την εθνική της πατρίδας του στον υπέρ πάντων αγώνα ενάντια στον προαιώνιο εχθρό. Η εθνική έφαγε τέσσερα και ο Λαγός μαζί με όλους τους υπόλοιπους συντρόφους της Χρυσής Αυγής πέρασε ταχύτατα από την ευφορία στη μανιοκατάθλιψη που βεβαίως είναι πολύ συχνότερη για ανθρώπους του είδους του. Καλό θα ήταν πάντως να μην τον παίρνει από κάτω. Δεν είναι μόνος του ο κύριος Λαγός στην εθνική ντροπή. Έχει μαζί του τους αριστερούς που τόσο αγαπούν την Εθνική Ελλάδα. Έχει μαζί του τους ελληνόπαιδες που με τόση χαρά γεμίζουν το γήπεδο κάθε φορά που παίζει η εθνική, και φέρνουν μαζί τους και τα πανύ με τους στόχους. Έχει μαζί του όλους τους ανώνυμους καραγκιόζηδες που τυλιγμένοι με σημαίες γεμίζουν τους συρμούς του ηλεκτρικού. Έχει μαζί του ολόκληρη την ατομικιστική φασιστική σαπίλα που παριστάνει την αθώα στα διαστήματα που παρεμβάλλονται ανάμεσα στα πογκρόμ. Αυτοί όλοι είναι που φάγανε την τεσσάρα από τους Τούρκους. Αλλά τι μας νοιάζει; Άμα δεν τους τη ρίζουμε εμείς...

**ΦΑΚΕΛΟΣ
ΦΑΣΙΣΤΟΜΑΛΑΚΙΑ**
περίπτωση 3.727
ο αρχιμάγος έφαγε πακέτο
στην Ελλάδα

Πηγή: προκήρυξη που κυκλοφόρησε στο κέντρο της αθήνας
Δράστη: Ορθόδοξοι Έλληνες

Τίτλος άρθρου: Προδίδεται το 1821!

Συμφραζόμενα: Οι εβραίοι της Νέας Τάξης Πραγμάτων

εξαπολούν λυσσαλέες επιθέσεις εναντίον της ορθοδοξίας.

Φέρνουν στη χώρα μας τους Iron Maiden, τον David Copperfield, τον κώδικα Ντα Βίντσι κλπ. Η Ορθοδοξία όμως αντιστέκεται σθεναρά...

Πέρις προβάλαν το αιρετικό "ευαγγέλιο του Ιούδα" και το βλάσφημο έργο "Κώδικας Ντα Βίντσι". Φέτος μετά το Πάσχα, 18 Απριλίου, το θέατρο Badminton στο Γουδί θα παίζει τη βλάσφημη ροκ όπερα "Ιησούς Χριστός σούπερ σταρ" για να γελοιοποιήσει τον Υιόν του Θεού... Ήδη βάζουν στον Τύπο και στους δρόμους μεγάλες διαφημίσεις του αντίχριστου αυτού έργου...

Τη διοργάνωση έχει η εταιρία ADM, η οποία με τεράστια διαφήμιση των ψευτοθαυμάτων του αρχιμάγου David Copperfield, κορόιδεψε πολλούς, τους πήρε τα χρήματα και μετά παρουσίασε φθηνά τρικ, διότι ο αρχιμάγος, εμποδιζόμενος από τη θεϊκή δύναμη της Ορθοδοξίας, απέτυχε να κάνει εδώ τα μεγάλα ψευτοθαυμάτα του. Και αφού οι σκοτεινοί εγκέφαλοι της ADM δε μπόρεσαν να περάσουν σατανικά μηνύματα μέσω του εβραίου David και ρεζίλευτηκαν, τώρα, για να εκδικηθούν την Ορθοδοξία, ανεβάζουν στη σκηνή το υβριστικό γελοίο έργο "Ιησούς Χριστός σούπερ σταρ"...

HIT THE ROAD

(ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ...)

ΠΗΡΕ Τ' ΑΥΤΙ ΜΑΣ...

Υπάρχει λέει ένα βιβλιοπωλείο με τ' όνομα "Άττικα" στο κέντρο της καλλιθέας. Το Άττικα έχει διπλή λειτουργία. Εκτός απ' τα ελληνοπρεπή βιβλία και περιοδικά που κοσμούν τις βιτρίνες του λειτουργεί και ως πόλος έλξης των ναζι της περιοχής. Μια βόλτα εκεί γύρω το πιστοποιεί: παγκάκια, καρτοτηλέφωνα, στάσεις λεωφορείων είναι διακοσμημένα μ' όλη την οξύτητα της λούμπεν ακροδεξιάς επιχειρηματολογίας - "οι αλβανοί βρωμάνε", "ο χίτλερ ζει", "εβραίοι θα γίνετε σαπούνια" κλπ κλπ. Ο ιδιοκτήτης του είναι περήφανος που είναι έλληνας και το δηλώνει με κάθε ευκαιρία. Γενικώς σκατά...

Αυτό το βιβλιοπωλείο λοιπόν επισκέφτηκαν το απόγευμα της παρασκευής 23/3 περίπου 80 αντιφασίστες

και αντιφασίστριες για να εκδηλώσουν τη δυσφορία τους... Συγκροτημένοι σε ένα οργανωμένο μπλοκ με αλυσίδες και εξοπλισμό αντιφασιστικής διαδήλωσης πορεύτηκαν σε κεντρικούς δρόμους της καλλιθέας. Δεν παρέλειψαν βέβαια να κάνουν και μια στάση στο ελληνοκεντρικό βιβλιοπωλείο όπου και εκτυλίχτηκαν στιγμές εθνοσορευαλισμού: ένας κουβάς γεμάτος ανθελληνική πίσσα φιλοτέχνησε το εσωτερικό του βιβλιοπωλείου, την ίδια στιγμή που πατριωτικά μοιρολόγια δονούσαν την ατμόσφαιρα: "γιατί ρε παιδιά, έλληνας είμαι, έλληνας...".

Το αντιφασιστικό μπλοκ διαλύθηκε έτσι όπως δημιουργήθηκε - γρήγορα και οργανωμένα - αφήνοντας δυο τρία συμπεράσματα χρήσιμα για το μέλλον. Συμπέρασμα πρώτο: η οργανωμένη συλλογική κινηματική αντιβία δε χρειάζεται υποδείξεις για το χρόνο, τον τρόπο και τον τόπο που θα εκδηλωθεί. Μπορεί να ασκείται άσχετα απ' την επικαιρότητα, ακριβώς επειδή

όλες οι πτυχές του κοινωνικού είναι βίαιες. Μπορεί και πρέπει να επιλέγει στόχους συμβολικούς, στόχους που συμπυκνώνουν σημεία αυτής της διάχυτης και πανταχού παρούσας κοινωνικής βίας. Συμπέρασμα δεύτερο: η αντιβία του τύπου που περιγράψαμε έχει τη δυνατότητα να εκδηλώνεται αυτόνομα, δίχως τη μεσολάβηση και την έγκριση των "αρμόδιων". Συμπέρασμα τρίτο: οι αδιαμεσολάβητες ενέργειες αντιβίας μπορούν και πρέπει να χωράνε όλη τη γκάμα των υποκειμένων που έχουν τους λόγους να την ασκήσουν. Αυτό σημαίνει ότι στις ενέργειες αυτές οι ειδικοί είναι άχρηστοι, τα φύλα αδιάφορα, τα μπράτσα δίχως νόημα: όλοι και όλες μπορούν να τα καταφέρουν εξίσου καλά.

Υπάρχει πιο τρανή απόδειξη από το Άττικα;

Αγαπητοί μας αντιφασίστες! Υπάρχει μεγάλο πρόβλημα. Οι ναζι τραβάνε ζόρια με τις ερωτικές τους σχέσεις. Μόλις στο προηγούμενο τεύχος περιγράψαμε την διαχυμένη στα καρτοτηλέφωνα πικρία του Φιλαδελφιώτη ναζι που ανάμεσα στις παπαριές υπέρ του έθνους και της πατρίδας ο άνανδρος ναζι έχωσε στη ζούλα και την πρώην του. Θυμάστε; Έγραψε με μαρκαδόρο το τηλέφωνό της και δίπλα την ένδειξη "Θέλω πούτσο". Υπάρχει αναλυτικό και τεκμηριωμένο ψυχολογικό στο anti-fa no 4 οπότε και δε θα επιμείνουμε. Νεώτερες όμως εξελίξεις μας αναγκάζουν να συνεχίσουμε. Τι εννοούμε; Στην αντιφασιστική διαδήλωση στα Ιωάννινα (για την οποία περισσότερα γράφουμε στη σελίδα 8) ένας από τους ηρωικούς 18 ναζι που παρέλασαν στην πόλη "έχασε" το κινητό του τηλέφωνο. Η πλοήγηση στα περιεχόμενα του ήταν συγκλονιστική: η Ράνια μια μη πολιτικοποιημένη έφηβη κοπέλα θέτει σκληρά διλήμματα στον εθνικοσοσιαλιστή αγαπημένο της Αλέκο. Τα διλήμματα αυτά βαθιά και πλούσια σκιαγραφούν ένα ερωτικό δράμα.

"Να ξυριστεις μόνο και μόνο επειδή είσαι φασίστας; Μαλακία. Εμένα μ' αρέσεις περισσότερο με μούσια και με μαλλιά". Η Ράνια σκληρή και κοφτή: ή εγώ ή η ιδεολογία. Ο Αλέκος αμετάπειτος: ξυρίζει το κεφάλι του, πλακώνεται στα αναβολικά και τα γυμναστήρια και γεμίζει το κινητό του με σβάστικες και αντιτουρκικό υλικό. Η σχέση τους σε αδιέξοδο. Τι θα συμβεί; Έχει όρια ο έρωτας; Τι θα επικρατήσει; Θα σταθεί ο εθνικοσοσιαλισμός εμπόδιο στη σχέση του Αλέκου και της Ράνιας; [Ράνια, αν μας διαβάξεις επικοινωνήσε. Άνοιξε μας την καρδιά σου και πες μας τα μυστικά που βασανίζουν τον ακροδεξιό χώρο στην Ελλάδα.]

Ο Αλέκος σε στιγμές περισυλλογής από το δράμα που βιώνει: δικέφαλοι τσίτα, κακία φουλ, ύφος ψημένο. Βάσανα...

Το anti-fa!, εκτός από περιοδικό, είναι ένας αντιφασιστικός πυρήνας που συστάθηκε μετά το πογκρόμ της 4ης Σεπτέμβρη 2004 για να σταθεί απέναντι και ενάντια στις ιδεολογίες του φασισμού του εθνικισμού και του ρατσισμού, δίχως βέβαια να ξεχνά και τους σιχαμένους φορείς τους.

Το anti-fa! συνεννοείται και συνεργάζεται με άλλους αντιφασιστικούς πυρήνες από γειτονιές της πόλης.

Η διανομή του περιοδικού anti-fa γίνεται από κεντρικά βιβλιοπωλεία, στέκια και καταλήψεις στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και την Πάτρα.

Για επικοινωνία: antifa@mailbox.gr, ή - για τους λουδίτες- τ.θ 31104, τ.κ. 10035, Αθήνα.

ης φυλακής τα σίδερα

η μισθωτή σκλαβιά

Πετονιέρα μην τη βλαστημάς

